

بسم الله الرحمن الرحيم ط

(ټول حقوق د مصنف په حق کښې خوندي دي)

کتاب پېژندنه

سينو کښې

شاعر:

شان محسود

د کتاب نوم:

د لفظونو په سينو کښې

نوم:

شېر عالم

قلمي نوم:

پرېشان محسود

د پلار نوم:

اينځر گل

قوم:

محسود (مسيد) سويلي وزيرستان (چگملاڼی)

د زېرون نېټه:

1988

کمپوزنگ:

پخپله (پرېشان محسود)

بيه:

۲۰۰ روپۍ

فېس بک آدرس:

پرېشان محسود

د چاپ شمېر

۵۰۰

د چاپ کال

اپرېل ۲۰۱۸

چاپځای

اعراف پرنټرز پېښور

چاپ کتاب:

دړد او بهير (اگست ۲۰۱۵)

Ketabton.com

تړون

(وینښ خوبونه)

ای ، زه چې په وینښه کوم خوبونه وینم
 هم له هغو خوبونو
 نه مې یو خوب ولیدو
 چې د جنگونو د انسان دلاسه
 یوه د لسو شپو د غېږې بچي
 په وینو سره شهیده خپله مور کی
 سره د وینو د شیدو رودله

پرېشان محسود

ډالی

خپلو دوه بچو

خیام الهام

او

رومی رازی
ته

ترتیب

شمېر	عنوان	مخ
1.	هر سحر دې چې جمال نوې ظهور کا	11
2.	که جلوه ده او که نور دے	12
3.	که یم په سیوري که په لمر خوښ یم	13
4.	ستا خبرې د پام وړ دي	14
5.	بیا وخت د تقاضې جوړه کړه لاړ په ائینه	15
6.	چې ځنځیر نغمه نغمه شو	16
7.	مخ دي د کتو شو او که توان می نظر اوموند	17
8.	حسن لېونې وېل چې د زړونو سینی خبرم	18
9.	مرض می ستا د عشق چې د ځیگر سره شو غاړه	19
10.	چې می تللي ښکلي یار دي له اغوشه	20
11.	دا عشق می مستانه وو که په ساز کښې وه مستي	21
12.	ښکلي زړه ښکلي نظر لرم ځل مخي	22
13.	ځواب د ولي چې شي ولي پاتي	23
14.	ښه ده چې سر ته ارمان اونه رسي	24
15.	زما یار لېونې گورئ ، چې په شپه ځي	25
16.	زه د ستا په غم کښې ژاړم او ته خاندې	26
17.	د بانو څوکي دي اشنا په پردو زړونو لگي	27
18.	د غزل شپه ده غزلزار یمه نن	28
19.	وختونه اړول نه دي دي دهر کښې ژوندون دے	29
20.	پوهېرم نه هستی او که زما د مستی سوال دے	30
21.	وايم درته وایم خو خبرې ته می پرېږده	31
22.	ښکته څه دي بره څه دي؟	32
23.	دا د عشق چې دومره زور دے	33

24.	په یوکل کښې خو تش رنگ دے او بهار دے (نظم)	34
25.	یار چې بیا کرل تور بانه په هنر پورته	35
26.	عقل به ومنې ، جنون می ژوند اسیر نه مني	36
27.	کاروان روان دے ، ژوند په رفتن دے	37
28.	له به څو په اور ورتیري د ځیگر سوز	38
29.	ستا د زلفانو دا مستي می په دار وڅېژوي	39
30.	ژوندون ځوای زړگيه د ارمانه سره خوند کا	40
31.	سترگي سري زما د یار بلي ډیوي	41
32.	سپین بشر ئی منور افتاب د حسن	42
33.	کله یوه او کله بله ، بهاني کا	43
34.	وطن مو بدو سترگو ته سمسور نه دے پکار	44
35.	خدای دي مه کړي په ایمان چې څوک غریب شي	45
36.	غمگین ماښام (نظم)	46
37.	متي د جلال چې وي زور به د جمال یوسي	47
38.	په ائینه کښې وم هم وم د ائینې نه بهر	48
39.	و سپین مخ وته دي دومره ډېر په ځیر شم	49
40.	د گلشن و سېل ته ځي په گشت دگلو	50
41.	ازاد نظم	51
42.	د زړه په کسو می وکسه ، ډېر بی وسه یمه	52
43.	هله راگوره ، هله چې مره	53
44.	جانانه ما د ژوند د رېځدارونو تصویرونه	54
45.	راښکاره شه پستی شونډې گفتار وکا	55
46.	یو ارمان (نظم)	56-57
47.	ستا غرونه غرونه غم نور په زرگي نشم نیوے	58
48.	کوم سپرله دے چې می گل پکښې بوی کړے	59
49.	خاوري می ارمان دے لېونه یمه	60
50.	ستا په نامه می شه آغاز سحر	61

62	51. يو رنگين غوندي ماښام وي (نظم)
65	52. مونږ دارته نه گورو وطنه مونږه درته گورو
66	53. دشت دې د ژوند د مزلونو وخت دې
67	54. چارې په ما مه کړه چې زه کړمه خپلې چارې
68	55. ستا په اوبښکو مې دزره شمع بليرې
69	56. سپرله او خزان (نظم)
70	57. پټ شوي دا له ذاته په سروونو کښې سروونه
71	58. وطنه کوم کهنډر دي وژاړمه
72	59. ستا د سترگو په نشه مست په دا بنگ زه
73	60. په فطرت کښې په حېرت کښې يم جانانه
74	61. دا قدر د انسان چې د حېوان نه شو کم ولې؟
75	62. په سحر کښې چې رندي ستا د جمال کړم
76	63. د سکول د ماشو مانو دپاره (ترانه)
77	64. کورينه ړانگ دي که دي ميژ دي توس په غره کښې
78	65. د جانان د لونگينو سترگو خوب يم
79	66. زه چې په سېل د کائنات ووځمه
80	67. شوندي پرانيزه په ناز
83	68. ياره اړوي چې په کوم لوري مخ
84	69. زه خو ستا د مستي بنگ يم
85	70. سکني ماښام شو ، درياب ودريري (نظم)
87	71. بيا مې والوتې د خيال په دشته زانې
88	72. رند خو نه يم چې به تل درته سلام کړم
89	73. د ژوندون په دي لوي بحر کښې يو خس يم
90	74. زما د تره زوي د (نقيب الله شهيد) په نوم
91	75. گوټ راباندي وځښه مايوسي ساقې ښانه دې
92	76. دستا دوا دوا اوبه زما وطنه (ترانه)
94	77. شپه کښې رڼا د سپورمې ستورو څه ، چې بربليري

95	78. نن له سحره څه قضا ډېره ده
96	79. چې حق حېران دمېځاني وره کښې دي اودرولم
97	80. د يوي پېغلي سندره
98	81. د سوي زړه خبره چاته وکړم
99	82. بي مطلع غزل
100	83. وقت پيري (نظم)
103	84. زور واسکت زړه کمبله به رواخلم
104	85. زه خو بي مثله محبت پېژنم
105	86. قوالي
107	87. د حيا او د بقا دنيا ته گورم
108	88. تنهائي (نظم)
110	89. راشه لږ واوړه زما ستري غزل
111	90. پاکه خاوره (ترانه)
113	91. نغمه کړه پورته سرودنوازه
114	92. اي لمر مخيه (نظم)
115	93. دهجر شپه مې مېلمانده ده رانه ځان ورک شوې
116	94. هر وگړي مو د قام که باهنر شي
117	95. هغه وخت هغه خبرې (نظم)
119	96. ستا د سپينو لاسو جام په ما روا شه
120	97. چاته مړوند ، چاته شو قبر سکون
121	98. بېدار سر په
122	99. داچې پوري به دي غرونو کښې ميشته دي
123	100. باران په غره ورېده
124	101. شبنم که گل ونه ښکلا بخښله
125	102. ولي ؟ آزاد نظم
126	103. سبا بيا (نظم)
127	104. دگل د خاموشي نه وه د چا خاموشي زياته؟

128	105. ای انسانانو!!!! (نظم)
131	106. دومره حسن ستا د سترگو په چینه کښې
132	107. په دې ورايه توره ډېره نوم زما دې
133	108. کبر خو دې زده دې (سندره)
134	109. راشه زاهده! چې خیال سر پورته کړو
135	110. لمر (نظم)
137	111. د خاکی آدم وجود (معرا نظم)
138	112. تا د خیال په لاسو ونيو ماته گل
139	113. انسان خفه دې (آزاد نظم)
142	114. مړې دې راپاڅي د ژوندو په غم دې وژاړي
143	115. د خدایي تصویر (نظم)
144	116. وجودونه وو په لار باندې روان وو
145	117. افسانوي خیال (آزاد نظم)
151	118. دا چې سپرلې وغزیرې بیا
152	119. کله کله خو جام پورته شي له خونده
153	120. د نمرود سرکشي (نظم)
157	121. سبا تگ دې
159	122. مړه کوشش کښې چرته ده کامیابی!!! نظم
160	123. همت (نظم)
161	124. منزل (نظم)
163	125. مونږه د دوران سترگې لیدلې دي
164	126. وحشته! (نظم)
167	127. چې بې سببه مې قلم پورته کړو
168	128. نابودي د خزان راغله د گلشن په گردون هسې
169	129. ولې ته مایه دې قصه آشنا حېران پرېږدې
170	130. تر یو جهان ئې غوره بل جهان دې هسې لوی
171	131. چې طلب ئې کوي دا حق د هغو دې

172	132. په نرگس پسې بيماره لونگينه
173	133. مرگي خو حق دې چې مرگونه نه وې
174	134. ای وایه تر اوو اسمانو بره سمندر
175	135. د خیال مانې دې چې نسکوري نه شي
176	136. راځي چې بېرته انسانیت معراج ته ورسوو
177	137. ما چې سم گرانه دستا محبت کړې
178	138. شېخ ته!!!!!! آزاد نظم
179	139. راشه ملاجان! د جنت قیصه یوخوانه کا
180	140. بیا مغنی چې په نغمه د سحر لاس کړ
181	141. اشنا مونږ په کړو لارو هم سم کوو منزل
182	142. زه خپله نشه لرم زه سړي سترگې پښتون یمه
182	143. چې نه په تول وو نه په تله پوره
184	144. سره ښکلې ځوانې دې د لیدو سره جوړېږي
185	145. بېازی عشق میبازم دل و جان رافدا سازم (فارسي)
186	146. زه د عشق په سر بازی کښې د خپل ځان ځنې تېرېږم ترجمه
187	147. از دیر مغان آیم بی گردش صهبا مست
188	148. زه له مغان راغلم په تلاش ددې صهبا کښې مست
189	149. دنیا او قسمت
191	150. نن ئې پېمان د پېمانې کړې دې
192	151. والوتې کونترې په هوا کښې
193	152. چې د فطرت په رنگینو کښې یم
194	153. بې زړه طبیب ته مې زخمونه د ښودلو نه دي
195	154. او بیا ماښام شو ساقی
196-209	155. ((لنډ شعرونه))

که جلوه ده او که نور دے
بنده کي ده که طهور دے

د سکون تیاره چې شته دے
چې د سپین سحر ظهور دے

که نغمه ده په گلشن کښې
که د مست سمندر شور دے

دا معراج ، که راز و نیاز دے
دا حرم که کوهِ طور دے

دا ادم دے که حوا ده
فرشته ده او که حور دے

دا هرڅه له هغه مخه
چې نبي اکرم حضور دے

21 .9.16 ✓

هر سحر دې چې جمال نوې ظهور کا
څه سبب دے ، چې مې زړه نغمې د نور کا

که زاهد هم په سحر کښې اودس وکړ
برکِ گل هم په شبنم د ځان طهور کا
جمعیت چې په وحدت کښې رنگ پیدا کړي
زما زړه خدایه ! حرم هم کوهِ طور کا
په هر لوري ترنم په هزار خور دے
که ذره ده ، او که مست سمندر شور کا

زه ثنادهغه چاکرم ای پرېشانه !
چې ثنائې ونې ، بوټي هم طیور کا

✓

4.11.15

ستا خبرې د پام وړ دي
دا سندرې د پام وړ دي

غم دې بار په مین مۀ شه
ملغـرې د پام وړ دي
ای وطنه دستا لورې
شنې ژورې د پام وړ دي
په قلا دې د چشمانو
ښې لښکرې د پام وړ دي
د شاهین د نظر سترګې
سرې وزرې د پام وړ دي
چې له مرګه انسان ژغوري
والله زغري د پام وړ دي

هو، نران مو په تاریخ کښې
شاباش نرې د پام وړ دي

24.1.16 ✓

که يم په سيوري که په لمر خوښ يم
زه په امېد کښې د سحر خوښ يم

يو مسلمان او بل پښتون يم ربه
د سوال روزي بد د نهر خوښ يم

شته په فراق کښې دوصل خوندونه
زخم په زړه، داغ په ځيگر خوښ يم

ضمير مې نه پرېږدي په ذات کښې خلقه
له دې مجمر ځنې بهر خوښ يم

که مې هنر د کېمیا نه زده پرېشان!
په شاعرۍ په خپل هنر خوښ يم

27.1.16

چې ځنځير نغمه نغمه شو
د زړه ویر نغمه نغمه شو

ژوند دچا د خیال په مټو
په تکبیر نغمه نغمه شو
چې زما په زړگي ښخ شو
هغه تیر نغمه نغمه شو
په خطا کښې ئې خدای یاد کړ
راشئ، پیر نغمه نغمه شو
پوست نظر مې ستا و مخ ته
چې شو ځیر نغمه نغمه شو

د پرېشان د قلم ذوقه
ستا صریر نغمه نغمه شو

20.11.15 ✓

بیا وخت د تقاضې جوړه کړه لار په ائینه
چې پروت په ائینه کښې دې غبار په ائینه

راشه د زړه کور ته مې په سترگو کښې راتېر شه
بیا را چې د مودو نه شي بهار په ائینه

تور مخ به دچا ولې پکښې سپین ښکاري ملگرو
ما کړه په پښتون ضمیر ډېر کار په ائینه

پاکې دې سرې شونډې کړه زما په لمن پورې
وچا دي رنگولي سره څمار په ائینه

پرېشانه ستا په خله نن!!!! دا تور د چې مېرونه
حېرت دې په معنا کښې هسې وار په ائینه

23.1.16 ✓

مخ دې د کتو شو او که توان مې نظر اوموند
ښکلې چې وو خيال ښکلې عنوان مې نظر اوموند

ما خو تصور د رسوائې کړو لري لري
خله په خلې رسوا شوم چې سامان مې نظر اوموند

خه وو کائنات خو تصور ستا د هستۍ وو
لمر ته مې نظر کړ، که رېحان مې نظر اوموند

خنګ سرغړونه اې اشنا دخپل جمال نه کړې
نن چې اښکې ته ستا نظر مې حېران اوموند

بند مې که وه خلې د اورېدو غوړونه نه وو
گورم اوس پرېشانه! چې بيان مې نظر اوموند

13.10.15 ✓

حسن لېوني وېل چې د زړونو سڼې څيرم
ما وېل چې جنون يم د رازونو سڼې څيرم

راغې په خندا بورا وئيل چې کار مويو دې
ته ، هغسې زه هم د گلونو سڼې څيرم

هيڅ مې نه وو لاس کښې خو چې عزم وو ملگرو!
دا يم اوس لگيا يم د غرونو سڼې څيرم

خلک دې طلب د گوهرونو کا په سيند کښې
زه په دې خبر يم د لفظونو سڼې څيرم

ټول مطلب مطلب دې هيڅ طلب د وفا نشته
راشه گني اوس د الفتونو سڼې څيرم

عشق يم پرېشانه! د فراق سوې نغمه يم
څړيکه يم د درد د پرهارونو سڼې څيرم

14.10.15 ✓

مرض مې ستا د عشق چې د ځيگر سره شو غاړه
لږمون مې وينې وينې د پرهر سره شو غاړه

وعده ستا دراتلو وه دتياړې په امکان پاتې
امېد مې لکه شمع د سحر سره شو غاړه

رازونه شول نبضونه، او بيا توري لکه ستوري
نظر مې چې اشنا ستا د نظر سره شو غاړه

خپل ځان کړه د ښو خلقو په ټولي کښې ځلند ستورې
وجود د سپوږمۍ چا ليد خو د لمر سره شو غاړه

کوومه دمکانه لا مکان سره خبرې
چې دا لېونې سر مې د منبر سره شو غاړه

شاهين هله شاهين شو چې نظر ئې اتشين شو
ژوندون ئې چې پرېشانه! د خطر سره شو غاړه

/8/2015

چې مې تللې ښکلې يار دې له اغوشه
دقرار شپه مې اونۍ موندې مدهوشه

مسته خياله تا ياري راسره پرېښوه
ښې لمحې دژواندانه مې شوې بې جوشه

اينۍ خه له فطرت ه وه حېرانه
خه په مړاوو کتو يار کړله بې هوشه

چې ديار د مخ پشان گل پکښې نشته
خه، که پلورې ډېر گلونه گلغروشه

چې ئې ورځ کړه د ژوندون د تلاش چغه
دا کمال دې چې ئې شپه کړله خاموشه

زه د داسې قام شاعر يم پرېشانه!
سر تر پا دې چې بې نېنه او بې گوشه

26/7/15

ښکله زړه ښکله نظر لرم ځل مخه
بارې! زه هم دلبر ولرم گل مخه

زه سره یم د یو مخ دیګرګون نه یم
خوښ مې هیڅ شه لکه ته هسې شل مخه

طبعیت چې دسړي ورته رند رند شي
خلکه! څوک دے؟ دا نشه نشه مل مخه

ځکه مخ مې کړو غزل ته چې مې کار وو
چې ستا خیال راوړېدلو غزل مخه

خپل مخي به ئې چې کړله په ښې ورځې
ورځ چې بده په ما راغله شو غل مخه

زه پریشان ترېنه وېزار یم په سل مخه
زمانه راته ښکاره شوله بل مخه

دا عشق مې مستانه وو که په ساز کښې وه مستي
زما وچه تنه کښې که شهباز کښې وه مستي

دا سترګې د موسی چې کوه طور کښې رڼا ویني
دا غره کښې مستي نه وه رازو نیاز کښې وه مستي

اوس ناست یم د ذرې ذرې وجود سندرې وایم
یو وخت وو چې ځواني وه په هر ناز کښې وه مستي

نظر چې شاهیني وو او فکرونه عقابي وو
نشیب کښې وه مستي او په فراز کښې وه مستي

پرېشانه! عشق مې څه وو؟ خو په حسن پسې مرګ وو
انجام ئې څومره تریخ دے په اغاز کښې وه مستي

ښه ده چې سرتۀ ارمان اونۀ رسي
زړگيه مرگ دې په ځان اونۀ رسي

رېباره څه معنا؟ دا هسې گيلې
يوه گيله تر جانان اونۀ رسي
وړې وړې د طنز خبرې اشنا
باند زمونږ تر خفگان اونۀ رسي
شي د وحشت تورو تيارو کښې پاتې
ځنې قيصې تر بيان اونۀ رسي
نظر وعقل دې د پښو لاندې دي
سر دې رښتيا تر اسمان اونۀ رسي
زما غزلې، د دوران خبرې
څه! چې اوس څوک په دوران اونۀ رسي
وحشته! ستانه به اوباسم سترگې
لاس به مې ستا ترگرېوان اونۀ رسي

د خوار پرېشان ارمان چې نه وي پوره
ستا ترکمځو به کلان اونۀ رسي

ځواب د ولۀ چې شي ولۀ پاتې
وائې سرې، سرې شي غلۀ پاتې

چې پکښې يار اوسي، هغه کلي کښې
کشکې چې زه هم شوای يوځلۀ پاتې

په دې سنگر سنگر ماحول کښې خدايه!
له هر وگړي شوکور کله پاتې

لاليه چرتۀ لاړې بيا اوخانده
د زړه پرهر مې شوگندلۀ پاتې

رندانو لوټ کړو ترې د ملو محفل
شېخ پکښې بيا شو خدای بخښلۀ پاتې

په ژوند ئې څومره وو ياران پرېشانه!
نن په مزار ئې شو يوځلۀ پاتې

زه د ستا په غم کښې ژاړم او ته خاندې
لېونې شوې راشه زیرې مې درباندي

غر د زړه مې چې له ډېره سوخته وچاود
شوې روانې ترې چينې د وينو تاندې

قيصه څنگ د مئنتوب شوه درنه هېره
چې کتل به دې پټ پټ د بانو لاندې

د ادم نسل کشي پرېږدوه بس دې
جنگه! تا خو کړلې بورې زښتې مياندي

هسې تش په نامه ژوند دې د سندرو
زندگي مو دا د زړونو ساندې ساندې

د پرېشان د خيال چينه شوه شکرينه
ښاپېرې ورتنه رادرومي لالهاندي

11.6.15

زما يار لېونې کورې ، چې په شپه ځي
نه پوهېږم ، مرور دې که پخله ځي

د اوبو راوړل زحمت شو له ګودره
انگي ئې په سپين ځوله ځوله ځي

بس راځه چې په خپل لور د لمر خاته ځو
لکه لمر شي هسې ډوب چې په قبله ځي

دا ادب د مېخانې نه دې ساقيه !
چې رندان دې له محفل خفه خفه ځي

که دا راز چاته معلوم وي ؟ چې خبر شوای
له وجوده روح په کومه بهانه ځي

چې د لارې مل مې ئې شور خو به اورې
ځوان پرېشان خو تل د خيال په هنگامه ځي

12.6.15

د غزل شپه ده غزلزار يمه نن
سبب ئې دا چې بې قرار يمه نن

د لېونتوب په دائره کښې عقله!
واه ، خومره ډېر درنه ووزگار يمه نن

ولې په مينه دې سره شک اوکړي
د يار به يار وم چې ئې يار يمه نن

شېخه دا ته يې چې کړې داسې توبې
له دې توبو دې توبه کار يمه نن

پرون مې نه خښل چې بې لارې ومه
ځکه يې خښمه چې په لار يمه نن

د سمندر په کناره شوم بې سود
ځکه پرېشان ترېنه کنار يمه نن

9.6.15

د بانو څوکې دې اشنا په پردو زړونو لگي
لږ خوا حساس کړه چې بې درېغه په زخمونو لگي

ولې دا زه څه لېونې شومه؟ چې سر مې خور شو
کاني خو تل د لېوانيانو په سرونو لگي

لمانې نه دې تور بورا تقديره ته څه وائي؟
کله نا کله خو ئې شونډې په کلونو لگي

د خيال کاروان کښې مې سوارې تل د جمال ښاپېرۍ
څوکه ئې يو سراو بل سر په سرابونو لگي

پرېشان محسود د هغه ځای يمه په وياړ چرته چې
غرونه په وريځو ، د نښتر څوکې په غرونو لگي

9.6.15

پوهېرم نه هستی او که زما د مستی سوال دے
د سپین جبین دلبره! ته چې شته ئې، سپوږمۍ سوال دے

زما د قام بچي ئې چې په خوب کښې هم نه ویني
په وینه ستا د لویو وړو لاس کښې ډوډۍ سوال دے

ما هسې پښتنه لېلۍ گنډلۍ خړه پړه
چې خیر مې ورته پام شو، په رښتیا ښاپېری سوال دے

زما غزل چې شته دے د دوران په کپړۍ کښې
دا سترگې ژر غوښي د بېوسه هوسۍ سوال دے

په نیمه شپه بازار کښې گرځېده خبر ئې غوښتلو
د دور په جدت کښې دا سپین سرې ډوډۍ سوال دے

ما وېل، مېموني! ما سره ته خومره محبت کړې؟
وئیل ئې، شپږ عالمه! د پخوا مېموني سوال دے

وختونه اړول نه دي دې دهر کښې ژوندون دے
راوځه له خلوته چې روښانه سباوون دے

ته ولے هسې نیسې د هر پیر مرید لمنه؟
د ذات په ائینه کښې ستا د خدای سره تړون دے

راځه چې د وختونو سلسلې تمبوو شاته
په دې کښې چې زمونږه نن، سبا او هم پرون دے

تقدیر به مې په برخه تل نغمې وي زېږولې
زندانه! چې مې ستا په ځنځیرونو کښې ژوندون دے

اسمانه! دا شوخي ده او که راز چې نه نږېږي؟
پېدا وې چا دپاره، او د چا سره دې یون دے

وحشته! که پریشان دې د سودا سره اشنا کړم
زما به ډېرې واورې چې زما ایمان پښتون دے

ښکته څه دي؟ بـره څه دي؟
کائنات لـه سره څه دي؟

دوـمـره غـڼـې غـڼـې اورم
پـه وړه خـبره څه دي؟

چې دې جوړ کړم الوتو ته
بيـا د خيال وزره څه دي؟

پـه قـلـم دې ډزې وکـړې
توپک مـاره نـره څه دي؟

په تازه کښې بې توپکه
بې له دې سنگره څه دي؟

نـهـه واري پرېشان بـره
چې له دې نه بـره څه دي؟

4.6.15

وايم درته وايم خو خبرې ته مې پرېږده
ستائمه تا ستائم خو سندرې ته مې پرېږده

خيال کښې مې راوړې د فکرونو دردانې دي
ښائم درته ښائم ملغرې ته مې پرېږده

سپينه ځله مې توره شي که توره ځله مې سپينه
دا يم نه په دا يم بس گورگورې ته مې پرېږده

نه يم چرته تلله د بانو څوکې دې ښکل کړم
دا يم بس دا يم دې لښکرې ته مې پرېږده

زه الوزوم دلته د خيال مستې کونترې
پائم دلته پائم دې ژورې ته مې پرېږده

وينه گرموم کرگسي نه کړم اي پرېشانه!
باز يم که عنقا يم خو کونترې ته مې پرېږده

5.6.15

دا د عشق چې دومره زور دے
وايښه، بس عقل رنځور دے

د سکون تياره له شته دے
له د سپين سحر ظهور دے

د حېرت په فلسفه کښې
آگهي وايي چې اور دے

دا زما سپين مست دلبر چې
خدایه ولے هسې تور دے

دا په تنگ کښې چې تکور دے
ځکه دلته تنگ تکور دے

دا چې اوسي تل په خيال کښې
د پرېشان د غلته کور دے

23.5.15

نظم

(ماليار او زه)

په يوگل کښې خوش رنگ دے او بهار دے
ما وېل پټ په کښې وجود سينگار دے

وېل ئې گورم دا وجود، دا ازغي لړکړه
ما وېل تک هم دې وجود ته په دې لار دے

وېل ئې څه دي که يوگل په غوړېدو شي
ما وېل دغه تبسم کښې خو خمار دے

وېل ئې څه وشو، که لپه اوبه ورکړم
ما وېل خدایه نااشنا کار خولوی کار دے

وېل ئې ښايه، راز د گل د وجود څه دے؟
ما وېل، دا بيا مصور سره گفتار دے

هر تخليق پسې پټ لاس د تخليق کار دے
هر يو خيز د کائنات د ده شاهکار دے

5.4.13

یار چې بیا کړل تور بانه په هنر پورته
سره ځنجر ئې کړل زما له ځیگر پورته

خلک زر پورته کوي مرغی ویشتلې
تا ویشتلې مارغه نه کړلو زر پورته

اسوبلي ما که د خلې نه په وتو شول
له حجاب به شي مخ د سحر پورته

تا چې هم کړلو زما نه مخ بل لورته
ما هم بس له خپل ځنګون نه کړو سر پورته

ژور فکر هم بلها ښه دې پرېشانه!
ولې هغه دې شاهین شولو بر پورته

عقل به ومني، جنون مې ژوند اسیر نه مني
دا ژوند پرست ذهن مې ځکه له ځنځیر نه مني

شعور مې هم د ازادۍ سندرې وايي په ناز
زړه خو بیا هم ډېر مهربان دې، خو ضمیر نه مني

دا داسې سترګې دي چې خوب کړي په بېدارو کسو
خوب او شوګیر دواړه مني، خو یو تاثیر نه مني

زړه مې د قام د سر لوړۍ دپاره هر څوک مني
چې بغاوت کړي داسې مشر او مشیر نه مني

زړه مې اوس داسې اېمان راوړو ستا په سپینوګوتو
د ستا د لاس زهر مني د بل عصیر نه مني

زه که پخپله ډېر پرېشان یم هیڅ پروا نشته دې
خو دا ملال خاطر مې بل خاطر دلگیر نه مني

له به خو په اور ورتیږي د ځیگر سوز
زړه سوزیږي، سترگې هم کا، هم نظر سوز

دا زما د دې پښتون ضمیر اواز دے
پښتونخواه مې چې د زړه کا د محشر سوز

غم چې هم نه شي په زړه د ځانېدلو
سینه هم دننه خوړکا، هم بهر سوز

خدایه! دا له د کوم دور نه تېرېږو
فن پارې د حسن سوزي کړي هنر سوز

پریشان! ځکه مې مازغه وکړي هم سر سوز
چې د وخت په سرو غرمو کښې وکړي لمر سوز

کاروان روان دے، ژوند په رفتن دے
یو خوشېږي دي، بیا ځنګدن دے

مزل د عشق خو، تر دې رسا کړم
چې مې انجام اوس، دار و رسن دے

ژړېږم ځکه، قيصې دي نورې
نغمه سربلبل، رازچمن دے

لار رانه ورکه، ځان رانه ورک دے
ناشنا ښار دے، پردے وطن دے

غم دې رالیږه، غم به ئې نه کړے
پریشان له ځوان دے، په تا میئن دے

ستا د زلفانو دا مستي مې په دار وڅېژوي
د محبت ځواني مې سره په انگار وڅېژوي

خپل خو زما غوندې ساده ئې خو افسوس دلبره
دا رقيبېان دې په قربان او په زار وڅېژوي

ستا د دروغو په لوظونو ميئن خپلې ځوانې
لکه منصور د ځان سره انتظار وڅېژوي

د ستا د سترگو دغه سرې بلې ډيوې جانانه
زمونږ په سترگو کښې د مينې څمار وڅېژوي

پرېشان خو وخورو د قام غم گڼي څه قيصه ده
جگه شمله به په خپل سرد وقار وڅېژوي

18.10.2006

ژوندون ځواي زړگيه د ارمانه سره خوند کا
يو دوه شپې دې وي خبر، خو د جانانه سره خوند کا

گيدړ او شرمېنان دی چې ازادگرځي په غرو کښې
زمرې خو بنديوان تل د زندانه سره خوند کا

خالونه ئې شنه شنه په سپينه زنه داسې ښکاري
په شپه کښې لکه ستوري د اسمانه سره خوند کا

بس پرېږده چې جانانه ټوله شپه وو غاړه وتي
د مينې تاودې شپې خو د بارانه سره خوند کا

په سترگو کښې ئې دومره قدر نه وي اي پرېشانه!
دا اوښکې لکه څومره د گربوانه سره خوند کا

شوال (پش زيارت) ۲۰۰۶

سپين بشر ئې منور افتاب د حسن
زه ئې وسوم لوغورن کباب د حسن

ته چې وائي چې پلو ئې له مخ لركړ
تورې زلفې خو ئې شته نقاب د حسن

دا يو ما ترې څنگه سر په سراب ايښې
نوشوي نور په متكى شراب د حسن

دا چنار چنار ځواني دنگه درازه
ورته وايي هر بنائست جناب د حسن

زما زړه پكښې لاهو كړ تلې تلې
په خپو ئې شود ناز درياب د حسن

د خپل خوار قسمت سندرې پكښې وايي
پرېشان ځكه غبروي رباب د حسن

سترگې سرې زما د يار بلې ديوې
اننگي لکه انار بلې ديوې

سور پېژوان ئې په دې پوزه داسې ښکاري
لکه وي چې په مزار بلې ديوې

د لېلې د مخ رڼا ځان سره يوړه
منصور پاس کړلې په دار بلې ديوې

تا ديدن د تورو شپو سترگو را نه وړو
ما کړې هسې ستا په لار بلې ديوې

پرېشان بيا ورته د زړه مجمر کښې کېښوې
هسې سرې د انتظار بلې ديوې

شوال (مهرېز) ۲۰۰۶

وطن مو بدو سترگو ته سمسور نه دے پکار
وطن ته دکلونو، کله لور نه دے پکار

جانانه ستا په مينه کښې که ډېر هم کهنګار يم
اخېر هم مسلمان يم دا اور نه دے پکار

پښتونه حق او رزق په نارو نه شي ګټلے
تدبير محنت پکار دے او دا شور نه دے پکار

اغياره خپله خاوره خپل اختيار به سره پالو
تر څه مودې وسپړه ګور کور نه دے پکار

واعظه! ته د دغه حقيقت نه مبراء ئې
په توره لمن سپين، په سپينه تور نه دے پکار

پرېشانه د زړه خونه به دې ټوله کړي درما ته
د مينې د پېريانو سره زور نه دے پکار

کله يوه اوکله بله، بهاني کا
دا زما د باغ بلبله افسانې کا

د پردېس بلبل که نه کوي خبرې
ته خواي د وطن کله لبرقيصې کا

کله کله د غصې نه سره لمبه شي
مهربانه شي بيا کله اشارې کا

دستا چم ئې ټول زما په وينو سور کړو
ته اوس ياره د محله نندارې کا

چې نظر د بدو سترگو دې وانخلي
اي د ځوان پرېشان غزله سرې لمبې کا

(غمگين ماښام)

خه تور ماښام دے
 خه تنهائي ده
 بې قرارې ده
 د پرېشان ياره کنه !
 سترگې راپورته کړه لږ
 لږ په دې لور وگوره
 زما په لور وگوره
 چې لږ يقين راشي
 زړه ته تسکين راشي

۲۰۰۸

خدای دې مه کړي په ايمان چې خوک غريب شي
 که اسونه زغلوې خاورې نصيب شي

عاشق کله په علاج د ځان پوهېږي
 چې د عشق رنځ کړي تېر هله طبيب شي

چې په ژوند يار ته د يار اواز اونه کړي
 پس له مرگ ئې که په قبر عندليب شي

تضاد نه دے د خيالونو هم اهنک دے
 چې په ښکلي جانان مل د چا رقيب شي

غافل قام به پرېشان کله بيدار نه که
 که هر څو په منبر برکښېني خطيب شي

۲۰۰۸

په ائينه کښې وم هم وم د ائينې نه بهر
په زمانه کښې گرزېدم د زمانې نه بهر

ساقیه هېر به دې شي حجم دپيالي او د جام
راشه دا خپل ظرف دې کړه تول د مېخانې نه بهر

يوه هستي ده چې الست پرې د هست خښې شي يقين
نور که هر خو ووځم د دهر ويرانې نه بهر

معصومو خلقو ځان ته ور د زندان خپل خلاصوه
دا ژوند رښتيا وو دومره تريخ د جېلخانې نه بهر؟

نه وو نور څه پرېشان ئې چل د غوندولو زده وو
هم دا لعلونه وو پراته د خزانې نه بهر

/2/ 2016

متېې د جلال چې وي زور به د جمال يوسي
نه گڼي دا خيال به دې تش بې معنې خيال يوسي

ځي چې څوک خپل يار وته يوسي معتبر سوغات
گران دې په هر چا چې څوک عجز د کمال يوسي

څه دي جهنم کښې خو؟ هسې شاپه زمکه ده
دا خو بس انسان دې چې ځان سره وبال يوسي

پټ دې حقيقت د ژوند سترگو پټېدلو کښې
ښکلې مرگ قاصد دې چې يار ته په وصال يوسي

راز د کائنات به شي څنگ ورته ښکاره پرېشان!
دېر د لتون تېري به بيرته دغه سوال يوسي

21/1/16

و سپين مخ و ته دې دومره ډېر په خير شم
چې د خپلې حېرانۍ ځنې ظهير شم

د مستي انجام مې وليدو چې څه دې
دا چې کله کله زه هسې فقير شم

چې بقا د دهر وينمه پرېشان شم
په گلشن کښې د بلبل په څېر په وير شم

ژوند څرمن د ژوندي اوبښ ده په معنا کښې
ای همته، که تېره ورته د تير شم

زه د ښه او بد په مېنځ کښې يم پرېشانه!
کهنگار به يم خو دومره نه چې پير شم

2/ 2016

د گلشن و سېل ته ځي په گشت دگلو
مست چغار ئې بدرگه دې د بلبلو

بې زخي او شونډې بڅې تر هغې کا
خو چې پورته شنه پيالې کړمه د ملو

ستا غمونو مې په زړه کړې پنډې ښځې
د منگولو لښکر کار کا په منگولو

نن مې لږ په الهامي نظر وستايه
تر څو ستايم به دې زه په شنو غزلو

بې دياره ئې طبيب و ته چې بيائي
د پرېشان مرض کار نه دې د درملو

2/2016

د زړه په کسو مې وکسه ، ډېر بې وسه يم
مه کړه ستم دلبره کسه ، ډېر بې وسه يم

يو لاس مې ځان ته دې ورکړې بل مې ته درنيسه
د سمندر سينه کښې خسه ، ډېر بې وسه يم

يو خوا انسان يم چې مې غوښتي د خوراک نه دي نو
بل د غريب د بچي نسه ، ډېر بې وسه يم

خپله ضميره ! دا منم چې گهنگار يم ډېر
ای خپله خياله مقدسه ، ډېر بې وسه يم

زه خو فنکار وم غږ مې اورې خو فرياد مې واوړئ
ای زما قام زما اولسه ، ډېر بې وسه يم

د پرېشان زړه خو لکه يو سل چاودېدلي زړونه
ای دا ته يو بيمار نرگسه ، ډېر بې وسه يم

2/ 2016

نظم

کائنات

ارض و السموت

اور اوبه او حیات

نباتات او جمادات

، په نظر کښې د هغه ذات ، ،

هيڅ

، خو ، له نظره د هغه ذات

دا همه واره ذرات

باند

شتمن شي په خپل ذات

29/ 12/ 14

جانانه ما د ژوند د رېځدارونو تصويرونه
جوړ کړي مې د وخت په پرهارونو تصويرونه

وخت خومره مصور دې او شاعر خومره عکاس دې
زده کړي دي چې چا ترې د لفظونو تصويرونه

ته خبر کړې لويه خدايه اې د امن لويه خدايه
حالات بيا وروي نن د اورونو تصويرونه

په تک شنه پسرلي کښې هم امکان د خزان شته دې
په وينو مې ليدلي د گلونو تصويرونه

خواره واره پراته نوکاري شوي د ژوند دشت کښې
پرېشانه ستا د فکر د خوبونو تصويرونه

۲۰۱۰

هله راغوره، هله چې مرمه
د سترگو توره، هله چې مرمه

هله! چې وايي، غريب سره ئې
له دې پېغوره، هله چې مرمه

هله ژوندونه، په خاموشي کښې
های دلته شوره، هله چې مرمه

ياد د جانان مې، په زړه اړې کړم
د هجر زوره، هله چې مرمه

پرېشانه ياره، شومه سرتوره
په رواج توره، هله چې مرمه

2/ 2016

ستا غرونه غرونه غم نور په زرگي نشم نيوم
وعدي دې د خزان او د سپرلي نشم نيوم

رادرومه که رادرومي دغه وخت مي د مستي دې
تېريږي دورانونه بس خواني نشم نيوم

آخېر اشنا زه پېغله پښتانه يمه شرمېرم
لاسونه درته نور پاس په منگي نشم نيوم

بس دومره لار خارله شي بس دومره انتظار شي
ما وژني خاموشي ستا، تنهائي نشم نيوم

پرېشانه بس دې نور د پسرلو وطن ته راشه
دا گل گل ارمانونه په مرگي نشم نيوم

2005 بېرې خبر اېجنسي

دېر ارمانونه
دا هم ارمان دې
دا يوارمان دې
دا مې ارمان دې

۲۰۱۴

خاورې مې ارمان دې لېونې یمه
خیرې مې گرېوان دې لېونې یمه

نور خواي زړگيه په دې کلي کښې
عمر راته گران دې لېونې یمه

مړي د لحد راځنې بیا غواړي
زړه څومره نادان دې لېونې یمه

ورانې د قرار خونې مې ورانې ده
اور راتې جهان دې لېونې یمه

څه ئې په غمونو کښې رانغښتې یم
وخت بیا سرگردان دې لېونې یمه

هغه تېر وختونه چې رایاد کړم
دا خو بس دوران دې لېونې یمه

کوم سپرلې دې چې مې گل پکښې بوی کړې
هرسپرلي کښې مې چمن د زړه سوی کړې

یو سپرلې نه دې چې زه ترې بېنوا یم
هر موسم راسره دا رنگه خوی کړې

ماله نه راکې غنچې د گل د شونډو
د گلونو لالا چا راته پوی کړې

د خزان سیلی رالوتې په څه شروه
چې له لاسه ئې زما ډک جام توی کړې

پریشان تېر کړل تل په پټه خلې وختونه
څوک دې ووايي که چاته ئې گوی کړې

نظم

يو رنگين غونډې ماښام وږي
د غمونو وختل عام وږي
ياره ستا لاس کښې پيالو وږي
او زما لاسو کښې جام وږي

زه په خپل فکر و خيال کښې
ستا د ياد تر کلي لار وږي
ستا خواږه واره زلفان وږي
زه ئې سټوري ته ولاړ وږي
د چينې د چنار شور کښې
سره غرمه موسم د هار وږي
د غمونو د زړه کلي وږي
غېر اباد او وران ويجاړ وږي
د يونو نوي ژوند په لاره
مونږ اخيستې نوو ګام وږي
ياره ستا لاس کښې پيالو وږي
او زما لاسو کښې جام وږي

ستا په نامه مې شه اغاز سحر
چې مستانه وي نغمه ساز سحر

پرېږده شبنم چې راوريږي فطرت
د گل وجود خه د خونا سحر

مهينه ياره! چې ستا مخ مې وليد
بس د نور خه کړمه جواز سحر

د هر ذي روح په مخ مې تبسم
خه په پرده کښې د اعجاز سحر

لمر هيڅ جواز د سحر نه د پرېشان!
د جرس غږ د ګوره راز سحر

15.5.20

چې د سرو ګلو چمن وږي
 د خوبانو انجمن وږي
 په هر لوري خوشبوئې وږي
 سپرله خور په ټول وطن وږي
 هر چا يو بل ته کتلې
 په يو بل باندې مټين وږي
 د خيالونو په دنيا کښې
 پروت د يو بل په لمن وږي
 مایو ته په لاس نيولې
 چې د هر چا مونږ ته پام وږي
 ياره ستا لاس کښې پيالې وږي
 او زما لاسو کښې جام وږي

زه د مينې په خوب مړ وږي
 ياره ستا سپينه څنگل کښې
 ډک د مټيو جام په لاس کښې
 څنگېدلې په محفل کښې
 ما د زړه د باغ ګلون نه
 وږي ټومبلي ستا اور بل کښې
 د جنون تر حد رسا وږي
 ستا د زلفو په څنگل کښې
 تورې شپې چې لېونې وږي

هم سحر کړې سلام وږي
 ياره ستا لاس کښې پيالې وږي
 او زما لاسو کښې جام وږي

چې د غره لمن کښې ناست وږي
 د شپونکي خواړه شپېلې وږي
 ما دې غېږ له زلفو ډکه
 ته مې غېږ کښې لېونې وږي
 لويې ته دې رېښه دلې
 د باران خواړه سيلې وږي
 ستا په سترگو کښې خدا وږي
 سرکې شونډې دې مسکې وږي
 زه هم ټول شباب وږي
 ته هم مسته په ځوانۍ وږي
 اضطراب نه وږي پرېشان نه
 تفکر مې په آرام وږي
 ياره ستا لاس کښې پيالې وږي
 او زما لاسو کښې جام وږي

مونږ د ارته نه گورو وطنه مونږه درته گورو
وطنه گوره! درته گورو مونږه درته گورو

مونږ د بې ذوقه او بې شوقه ملگري نه کوو
مونږ د کار خلک یو مونږ کار ته او هنر ته گورو

مونږ خو لالیه د لټون په لار تل مخکښې گورو
گمان دې مه وشه په مونږه چې به بېرته گورو

مونږ د جمال لېوني گورو تل و مخ ته د یار
نور خبر نه یو چې بل چرته گورو چرته گورو

وايه پرېشانه ور ئې خلاص که ور ئې بند وي ورته
مونږه ئې بیا هم وره ته گورو گوره ورته گورو

20/ 5/ 2016

دشت دې د ژوند د مزلونو وخت دې
وخته! د نوو پړاوونو وخت دې

شېخ د غله یار شود سبا په خاطر
راشه د نویو قربتونو وخت دې

د سپینو کوټو ئې برېښنا وینمه
په سمه لار د تیندکونو وخت دې

بې وعدې راشه چې دیدن دې وکړم
ستا په وعده کښې دکالونو وخت دې

په کومه خله ورته سپرله اووایم
بس دې راځه خو د گلونو وخت دې

فکرونه غواړي تغزل پرېشانه!
د مستو مستو غزلونو وخت دې

24.5.2016

چارې په ما مۀ کړه چې زه کړمه خپلې چارې
عشقۀ! ستا رخصت ښۀ چې زۀ ځم په بلې لارې

دغه چې ئې راز کائنات تل سروکار دۀ
ډېر کا دا لټون که چرته ما پکښې وشمارې

وايه د زړۀ سره چې دې سرد زړگي نۀ يم
لارې مې تر نيمو شپو بيا هسې ولې څارې

بار دې د يادونو پما بار وۀ ګوشي ناست وۀ
يو ناڅاپي راغلۀ په ماښام کښې بارې بارې

ګرځې که پرېشان پسې ترې ډېره طمع مۀ کړه
عقل له ځان زده کړه وکم عقلي و هوښيارې

/6/2016

ستا په اوښکو مې د زړۀ شمع بليږي
ګوره شمع چې بليږي نو سوزيږي

ولې ساه زما ډوبیږي چې ماښام شي
دا خو وي چې زېږې لمرکله ډوبیږي
تور د سترگو مې په مثل د زندان دي
د حق اوښکې مې قېديان پکښې اوسيري
دا دکومې ويرانۀ سندرۀ وايي؟
بلبلان چې په گلزار کښې ناست چغيري
يه د يار په مخ کښې بيا سرۀ انگي دي
يه پياله کښې سور ځمار دۀ چې ګډيري

د زړه وينې کش کول غواړي پرېشانه!
دا ژوندون خو پۀ اسانه نۀ تېريږي

۲۰۱۶

نظم سپرله او خزان

سـپـرله سـاز دے او سـرود دے
خـزان پـانې نـیست نـابود دے
پـه سـپرلي کـښې افـزائش دے
پـه خـزان کـښې خـو جـمود دے
خـزان چـاته مـقصود نـه دے
سـپرله هـر چـاته مـقصود دے
خـزان وچ سـپـره بادونـه
سـپرله خـومره خـور او تـود دے
سـپرله مـست او رنـگـين خـيال دے
د خـزان دغـه خـه دود دے
سـپرله ډکـه خـه خـدا ده
خـزان دړد د اوښـکو رود دے

خـزان پـانې پـانې خـور دے
سـپرله مـوتـي يـو و جـود دے

8.3.2008

پـت شـوي دا له ذـاته په سـرونو کـښې سـرونه
مـشغول دي د پـرديو په خـانونو کـښې سـرونه

زما د دړد جنون اوس د احساس دائرې خه کا
روان مې له هر زخمه په رگونو کښې سرونه

باداره! که هر خو دې سر پټ کړې دے له خلقو
ښکاريري دې محل په ديوالونو کښې سرونه

وحشت نن گوره خومره مهربان دے په لاشونو
اخيستي ئې پخپله په لاسونو کښې سرونه

پرېشانه حسرتونه د مټينو په سڼو کښې
پراته دي له پېړيو په قبرونو کښې سرونه

/7/2016

ستا د سترگو په نشه مست په دا بنگ زه
لېونۍ دې شومه ياره په دا رنگ زه

خپلې اوبښکې کړم خبرات په خپل کچکول کښې
عجيبه دستا مئين د خان ملنگ زه

زه سندرې د ژوندون او هم يوازې زه
زه نغمه يم د سحر د ماښام کړنگ زه

دا خو ستا د نظر توان دې چې اووښي
زه دستا نه لرې ستا تر څنگ زه

تصور د هستۍ څه دې؟ اي پرېشانه!
لکه شمع بېدل د خان پتنگ زه

1.8.2016

وطنه کوم کهنه دې وژاړمه
وايم چې سراسر دې وژاړمه

برباد برباد دامن تيرې تيرې
کچکول کچکول نه دې وژاړمه

لر مې په حال د روزگار پرېرېده عشقه!
چې لير خپل شام سحر دې وژاړمه

زړگيه سوزې به تر څو په زړه کښې
راځه چې نن بهر دې وژاړمه

دا ته! دامن محبوبا کونترې
زخمي زخمي وزر دې وژاړمه

وائي پرېشان چې ټول زخمي زخمي ئې
وطنه کوم پرهر دې وژاړمه

30.7.2016

په فطرت کښې په حېرت کښې يم جانانه
زه د خپل نظر وسعت کښې يم جانانه

نوم مې وانخلې چې زه يم په خيال کښې
زه د چا سره الفت کښې يم جانانه

بې لتانه که دروغ وایم چې دا يم
په رښتیا چې په راحت کښې يم جانانه

خلک نور درسره ضدکا چې دې ورک شي
وايه مه چې مصیبت کښې يم جانانه

هو دا ته خو بس برغولې د دوزخ شومې
هو دا زه خو په جنت کښې يم جانانه

جهانونه رانه هېر دي ای پرېشانانه!
زه له دلتې په لذت کښې يم جانانه

2.8.2016

دا قدر د انسان چې د حیوان نه شو کم ولې؟
غورځیري سره لاشونه د خپل ځانه قلم ولې؟

بې ټوله قیصې مه کړه چې تلل به طول ونیسي
دا زیات ولې وي زیات او چې اشنا وي دا کم ولې؟

زه څنگه دستانه يم ، مټین تا باندې دلبره
د ورځې دې یاد اوري او د شپې دې وي غم ولې؟

لې راشه ائینې مخې ته وغواړه ځمونه
که زړه دې درته اووې چې دې مله کښې شو ځم ولې؟

خپل ځان د چرک لکۍ کړه که دې خله سمه پکار وي
د وخت په کبره خله کومې گفتار ځانه سم ولې؟

بس دا چې ، پرېشان تش درته په لاره کښې زړه ایښې!
دا تگ راتگ دې بند کړلو زمونږه په چم ولې؟

3.8.2016

ترانه

د سکول د ماشو مانو دپاره

مونږ د علم شمعې یو مونږ کله د چا کم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
هر چا سره سم یو
هر چا سره سم یو

مونږ د خپل روښانه مستقبل د راتلو زیري یو
مونږ لکه حباب یو په معنا کښې سره بخري یو
مونږ د حالاتو مقابل کښې دم په دم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
هر چا سره سم یو
هر چا سره سم یو

مونږ یو باشعوره قام مونږ ځان او جهان پېژنو
مونږ د سمندر مستي مونږ شان د آسمان پېژنو
مونږ په خپل هنر او مونږ مټین په خپل قلم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
هر چا سره سم یو
هر چا سره سم یو

مونږ به په ظلمت کښې ډیوه ګی د علم بله کړو
دا د ویرنې به په ژوند ژوند خندا بدله کړو
مونږ یو د فطرت ښکلا مونږ څاڅکي یو شبنم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
نوم لار به خپله کړو
نوم لار به خپله کړو
هر چا سره سم یو
هر چا سره سم یو

مونږ د وطن مټې مونږ د دې خاورې بچي یو
دا وطن موکور دې په پالنه کښې زمري یو
مونږ په خپل عزم مونږ په خپل یقین محکم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
ځوان یو مېرني یو
ځوان یو مېرني یو
هر چا سره سم یو
هر چا سره سم یو

22.1.2016

په سحر کښې چې رنډي ستا د جمال کړم
خومره ډېره ننداره په یوه خیال کړم

د منطق د فلسفې بچی ګوره
ځوابونه به دې واړه درته سوال کړم

کائنات ئې چې په یوه ادا کړي رقص
له خو ژونده! زه مستي په هسې لال کړم

مجسمې څه جوړوم او څه تراشمه
سوم عشق د جمالیاتو دې کولال کړم

ننداره د ښه صورت په بیعه نه ده
بازاري حسن که څه بیعه په ریال کړم

هر یو ساز وته به سر و هم پرېشانه!
رقاص زړه مې چې څوګر د سُرورتال کړم

8.8.2016

په مسيدواله ژبه کښې

کورینه ږانگ دي که دې میژ دې توس په غره کشره
خا چې څي خوندينه ډېر دي پوس په غره کشره

غره ته وو بد نه وياڼي کله
وي مو سوتلاني اشنا ننگ ناموس په غره کشره

دا دې پرېغلل د غره لمن کشره
گرځي وو خانگ په خانگ او لوس په لوس په غره کشره

کشلائي موسم دې پسرلي دائی
هر شائي گل شوي دي جانانه اوس په غره کشره

په نوم دې امن په وطن کشره
پرېشان محسود وو گرځوي سپين ووس (اس) په غره کشره

/8/2016

د جانان د لونگينو سترگو خوب یم
د خوانی په نشه مست یم لبونتوب یم

ستا د مینه د سوډان وړې ماشوم یم
ستا د غم لاشخور ته لاره کښې زدکوب یم

ژوند مې ټول د یار وصال پسې شوگیر شو
همه سترگو ته راغله یم پر خوب یم

د مشرق نه تر مغربه مینه غواړم
هم قائل ئې د شماله تر جنوب یم

زه چې خومره پاس د زمکه په سرگرځم
دومره پټ یمه پرېشانه دومره ډوب یم

/9/2016

شونډې پرانيزه په ناز
زړه لکه دوا پکار ده

د محبت انتها
سياه وارخطا پکار ده

ته بلوه اورونه
مونږ لکه رڼا پکار ده

دوا شي بده زما
هله دعا پکار ده

چې کائنات ته گورم
بس تماشا پکار ده

بچي دې مري د غريب
تاله حلو پکار ده

دې تور سريو له هم
څوک مسيحا پکار ده

زه چې په سېل دکائنات ووځمه
دنیا مې هېره شي له ذات ووځمه

پرېږده په عشق کښې چې خونا خونا شم
چې په واته ترې لکه شات ووځمه

زړه مې حوس کا خو نظر چرته دې
زخمي مارغه يم وزر مات ووځمه

هم ستا به ومنم راستون شه شېخه!
راځه په نيت به د خبرات ووځمه

غم وئيل زه خود پرېشان په زړه کښې
لکه ازغې به هسې مات ووځمه

/9/2016

هله لږ شرم وکړه
لږ خو حيا پکار ده

ستانه اوباسم هوا
تاله هوا پکار ده

ستا غزليزه خندا
مونږ له خوبيا پکار ده

سياه ورکوم دلاسه
ماله خو ساه پکار ده

ای عشوه گره ژوند!
ادا ادا پکار ده

تنا دهن دهن دهنانا
دهن دهنانا پکار ده

د پښتنو وطن دے
ستا مېلماستيا پکار ده

ورکه شه بغض کينه
مينه وفا پکار ده

د خپل ورک شوي زړگي
د چانه غلا پکار ده

گورم دې سيخ سترگو ته
سيخه سودا پکار ده

د پېغمبر اطاعت
د رب رضا پکار ده

د مصلحت نه خالي
نه ده دنيا پکار ده

خه دے اظهار د مينے
د زړه درزا پکار ده

قيصه د ژوند پرېشانه!
سپينه رښتيا پکار ده

18/9/2016

یاره اړوې چې په کوم لوري مخ
هغه مخ زما درېسې شوري مخ

یاره د هجران غرمو دې وسومه
نشته ستا د وصل سیوري سیوري مخ

مخ د بنیادم دې د اعمال سره
نۀ خو دې دا ناري او نۀ نوري مخ

زۀ چې ستا ومخ ته کله گورمه
یاره د هر لور راپسې گوري مخ

هر څو که پرېشان سینه اسمان لري
ښکلې دې د ستا په ستوري ستوري مخ

۲۰۱۲

زه خوستا د مستی ښک یېم
زۀ خو سورد شفق رنگ یېم

زۀ دشمعې سښینکار نۀ یېم
سوې مینه د پتنګ یېم

د وجود په مخ باچا یېم
د زړګي کور کښې ملنګ یېم

چې د امن په طلب یېم
له د جنګ سره په جنګ یېم

دا د حرص او لالچ وړې
بس له دې زمانې تنګ یېم

زۀ پرېشان یېم په خپل رنگ کښې
بس نور هیڅ نۀ یېم لونګ یېم

۲۰۰۸

نظم

سکڼې ماښام شو ، درياب ودريري
 د زړه شاعر راته
 وائي نظمونه
 مست غزلونه
 رباب ټنگيري
 سکڼې ماښام شو ، درياب ودريري

دا چې خواني شي
 عشق ومستي شي
 جام خو کړنگيري
 سکڼې ماښام شو ، درياب ودريري

مرغی ستنې شوې
 خالي تاودې شوې
 تياره خواريري
 سکڼې ماښام شو ، درياب ودريري

قراره شپه شوه
 چوپتيا خواره شوه
 سگان غپيري
 سکڼې ماښام شو ، درياب ودريري

د نسيم ساز دے
 د چرگ اواز دے
 سحر روڼيزي
 سکڼې ماښام شو ، درياب ودريري

پرېشانه ژوند دے
 د شپې دا خوند دے
 ورځ خو قاريري
 سکڼې ماښام شو ، درياب ودريري

18.10.13

رند خونه يم چې به تل درته سلام کړم
ساقی زه خو دې د سترگو احترام کړم

انساني بنائیت ته ګوره په عروج کښې
لېونۍ که د جمال رقیصې د بام کړم

پرون هم دلته ماښام راباندې راغی
انتظاره! نن به لاره کښې ماښام کړم

نه باچانه بل ظالم د ځان غلام کړم
دا تر ډېره حده خپل حوس غلام کړم

دا خو زه پرېشان تل کام کړم ای رقیبه!
دا چې ستا په مخکښې هر وختې ناکام کړم

22/9/2016

بیا مې والوتی د خیال په دشته زانې
کتوري مې شول د زړه پسې ممانې

د سپرلي مسته هوا به وچلیږي
په هر ښاخ به زرغونه شي شینکې پانې

دغه څه راباندې وشول خبر نه شوم
چې جذبې مې په شباب کښې شوې وکانې

ماله زړه راکه د خلې وړې دې نه يم
زه خو تا غواړم بس پوی شه وناجانې

خلک وختل له دې خاورو نه چرته
ته پرېشانه! په دې خاورو کښې څه چانې؟

24/9/2016

زما د تره زوی د (نقیب الله شهید) په نوم

دا چې تۀ به په دې زمکه ګرزېدلې
ستا ځوانۍ ته مستې پېغلې موسېدلې

چا وئیل راته چې خوب مې ولیدلو
چې د سرو ګلونو مېنځ کښې وسېدلې

ستا ځوانۍ ته که سحر په انتظار وو
مازديګر درباندمې خاورې واپرولې

ستا د مرګ غم مې سینه اړې اړې کړه
له دپاسه پرې سرې اوبښکې څاڅېدلې

هغه ورځ، هم هغه، هغه، هغه بله
هم پرون، هم نن، دا اوس مې یادېدلې

روح دې تل له خدایه ښاد غواړم نقيبه!
د پرېشان د قلم وس کښې سرې بدلې

د ژوندون په دې لوی بحر کښې یو خس یم
څۀ هستي او څۀ مستي ده، خو تهس نس یم

په دې لوی دریاب کښې لوند نشوم انسان یم
د حوس په اور کښې بچ پاتې یم نس یم

زه خو رنډ یمه ارزو د نوي جام کړم
ساقی مۀ وایه وماته چې زۀ بس یم

زه اواز د ډېرو زړونو یم عالمه!
د اولس مېنځ کښې اوسېرمه اولس یم

ترڅو وړم به ډېر غمونډه د یارانو
یو انسان یم، یو پرېشان یمه، یو کس یم

۲۰۰۸

هم دا ئې د شهادت تاریخ وو 31/8/2016

ترانه

دستا دوا دوا اوبه زما وطنه
پرڅه وريري مې په زړه زما وطنه

ستا نظاري وطنه
ستا کليداري وطنه
ستا سرچينې وطنه
وربه دې نه کړم په ډېرڅه زما وطنه
پرڅه وريري مې په زړه زما وطنه

ستا د زلمو سندرې
د ننګي الو سندرې
د پسرو سندرې
شي به وئيلې په هر غره زما وطنه
پرڅه وريري مې په زړه زما وطنه

څومره ازاد وسپرو
اباد اباد وسپرو
تل زنده باد وسپرو
مهرباني ده دهغه زما وطنه
پرڅه وريري مې په زړه زما وطنه

کوټ راباندې وڅښه مايوسي ساقې ګناه دې
تلل دچاله دره لاس خالي ساقې ګناه دې

ګلونه رانه مه غواړه مونږ نه لرو ګلونه
راتګ زمونږ په خاوره د سپرلي ساقې ګناه دې

ازار به درته نه کړم کله دواړه ګهنګار شو
په وچو وچو شونډو اسوبلي ساقې ګناه دې

بس ته خو خپل ژوندون په څاڅېدونکيو پيالو پاي
دا مونږه لېونوله زندګي ساقې ګناه دې

بس دلته خود خان د غټې خټې غټ ثواب دې
ماړه خټه دچا غريب بچي ساقې ګناه دې

ناحق وېنا به څومره ګټوره وي پرېشانه!
رښتيا وئيل که دلته کښې بېخي ساقې ګناه دې

شپه کښې رڼا د سپوږمۍ ستورو څه ، چې بر بليږي
چې د زړگي د داغ ډيوې مې تر سحر بليږي

بېگاني شپه خدای زده کومې ستورې له مداره وټه
د سيند سينه کښې چې نن سور د قهره لمر بليږي

دلته خو چا هم د رڼا په خاطر اور بل نه کړو
زمونږ وطن کښې اور بليږي په څه شر بليږي

لنډه ئې وکه چې اشنا په لړ او بر بليږي
څه به مو وخت نيسي چې لړ بليږي بر بليږي

د پښتنو خونې پرېشانه لولپه وگنږه
بل ته ئې لاس کښې وي اور هم ئې پخپل سر بليږي

ته زما ځان وطن ئې
ته مې جانان وطن ئې
ته پاکستان وطن ئې
کرم به خدمت ستا پله په پله زما وطنه
پرځه وريږي مې په زړه زما وطنه

2006

چې حق حېران دمېخانې ورۀ کښې دې اودرولم
د ځوانۍ تندې، دا په کوم احساس دې ووژلم؟

د بوسې سوال راته په خوب کښې له چا ګران پرېوتو
په خپل ورکړي زړۀ ئې بېرته په زړۀ اوویشتم

اوس مې دې نه! لټوي څوک دژوند داستان خاورو کښې
زۀ څو کتاب وم غورېدلې چې چا نه لوستلم

ما خو ډيوه وه ټوله شپه د چا راتلو ته بله
ښه ده سحره، چې دې نن په رڼا اولوتلم

په تخت و فوق کښې د ژوندون زۀ لکه تخم پرېشان!
هله زرغون شوم په معنا کښې چې خو پرېوتلم

29/9/2016

نن له سحره څه قضا ډېره ده
دا په ګلشن کښې چې غوغا ډېره ده

تاته به کړې چا ښېرې وي ډېرې
وماته کړې چا دعا ډېره ده

نن شپه ايسار شه د باران يره ده
توره تيارۀ ده او برېښنا ډېره ده

دغه يو تال حلوا د شېخ په قسمت!
کمه ده ډېره خو هم بيا ډېره ده

زما دزړۀ هر داغ ځلا کړي ډېره؟
اوکه دستا دمخ رڼا ډېره ده؟

ځواب دې رانه کړو د مينې دسوال
دا چې خاموش ئې ستا رضا ډېره ده

که کائنات لري اسرار و رموز
د پرېشان زړۀ کښې مدعا ډېره ده

26.9.2016

د سوي زړه خبره چاته وکړم
دې ژواندانه خبره چاته وکړم

چې هره ځله وغور ته ټيټه شوله
خدايه! دا زه خبره چاته وکړم

خپل سرومال به ترې قربان کړم واره
د دې نه به خبره چاته وکړم

محفل کښې ناست په اشارت پوی نه شو
رېبار وېل، څه خبره چاته وکړم؟

د ښار لوګو کښې د ښار ورکو خلقو
زه د خپل غره خبره چاته وکړم

نن مې زړه شومې دې چې اوښې کړمه
هله د زړه خبره چاته وکړم

د يوې پېغلې سندره

والو تم په خيال کښې د سيلې شومه
باد شومه، باران شومه، رلي شومه

خيال راته دستا د سپرلو راغللو
خانګه شومه، گل شومه غوتي شومه

وخوړو تيندک مې ژواندانه سره
ويښه شوم، بېداره کړندۍ شومه

شور مې چې د خپلو ښکړو واورېدو
ساز شومه او سوز شومه شپېلۍ شومه

دا چې زه د غرونو غرخنۍ شومه
تاپسې پرېشانه! لېونۍ شومه

وقت پیری

وخت د پیرې شو
 اوس راتنه ښایه
 د جمعات لارې
 صورت مې زوړ شو
 زړگې مې موړ شو
 ځواني مې خاورې
 اوس راتنه ښایه
 د جمعات لارې

وخت د پیرې شو
 تسبیې په لاس کښې
 مسواک په جیب کښې
 زماس سپینه بریږه
 دا سپین غاښونه
 دا سپینې دږې
 اوس راتنه ښایه
 د جمعات لارې

بې مطلع غزل

د یوې ورځې مسافر مه شپه خوار شې
 چې په تا باندې ئې لار دې غم ئې وکه

په هغه دنیا کښې شته دي سخته سخته
 ای انسانه! نن دې وار دې غم ئې وکه

که مې زړه هر څو مېخوار دې غم ئې نه کړم
 ستا په سترگو کښې خمار دې غم ئې وکه

ای لېلې! دغه د پټیو مټین پرېږده
 هغه یار چې دې په دار دې غم ئې وکه

ځوان پرېشان دې چې داخل په استانه شو
 لکه ښه هسې په وار دې غم ئې وکه

3/10/2016

وخت د پيړۍ شو
 اوس تېر وختونه
 نه يادونه
 په مخکښې زور کړم
 په مخکښې ځمکه
 کړم نېک کارونه
 او نېکۍ چارې
 اوس راتنه بڼايه
 د جملات لارې

وخت د پيړۍ شو
 يوه مې واورئ
 حقونه مې خوړئ
 مالونه مې خوړئ
 ماکه خوړل خو
 ماکه څه څښل خو
 خو واورې نيارې
 اوس راتنه بڼايه
 د جملات لارې

وخت د پيړۍ شو
 عمر مې تېر کړه
 دولت مې دېر کړه
 دا غلامان سود
 دا مې ټول هېر کړه
 خدايه! اوس مرمه
 نيارې مې ناورې!
 اوس راتنه بڼايه
 د جملات لارې

وخت د پيړۍ شو
 څه دې کړش په
 کليمه وائې
 الله الله کړم
 بسم الله وائې
 د جنات لارې
 پرېشان څارې
 اوس راتنه بڼايه
 د جملات لارې

2/7/2016

زه خو بې مثله محبت پېژنم
دا مې يقين دى، حقيقت پېژنم

د کائنات ذره ذره ته ګورم
زه خود خدای شان وشوکت پېژنم

د زرو قدر د زرګر سره وي
زه خود هر فنکار عزت پېژنم

دا چې په نیمه شپه لیکم سندرې
زه د خوارې ژبې خدمت پېژنم

نظر ساتم دستا په کره وره باندې
رقيبۀ! زه خو دستا نيت پېژنم

که څوک مې پېژني، که نه پرېشانۀ!
زه خو خپل قام او خپل ملت پېژنم

15/9/2008

زور واسکت زړه کمبله به رواخلم
د سيالی د بازار تله به رواخلم

تا چې هم نورې رواخيستې صنمه
زه به هم درسره بله به رواخلم

دا يوه خپلې به واچومه پښو ته
شکر خدايه! دا دى، بله به رواخلم

دا چاودنې چاته هيڅ نه پرېږدي خدايه!
دا! ماشوم بچي منگوله به رواخلم

شپونکې وائي پاس د غره په سر بدله
زه د ده نه لږ بدله به رواخلم

دا لاش لاش ځواني به بېرته اى پرېشانۀ!
څوک به لاس راګړي! پخپله به رواخلم

7/10/2016

قوالي

زۀ خو روح یم تا پیدا یم لویه خدایه
 نه یم خټه او نه اور یمه له خایه
 زۀ خو نور یم په ذی روحو کښې نمایه
 پیدا کړم دے له مخه د اشنایه
 لویه خدایه لویه خدایه
 پاکه خدایه پاکه خدایه

زۀ وجود یم د هر خۀ نه بې نوا یم
 خدایه تا و ته مسجود یم په دعا یم
 هسې خټه یم بې سود یم وار خطا یم
 هسې دا سر په نمود یم خو خطا یم
 لویه خدایه لویه خدایه
 پاکه خدایه پاکه خدایه

که د عشق قیصه مې ګورې نو منصور شته
 که د عشق قیصه مې ګورې کوہ طور شته
 که د عشق قیصه مې ګورې دستا نور شته
 که د عشق قیصه مې ګورې دستا کور شته
 لویه خدایه لویه خدایه
 پاکه خدایه پاکه خدایه

زه خو ستا و قدرتونو ته په خیر یم
 لکه ستورم د فلک د خان په ویر یم
 د پیری لافې کووم خو چرته پیر یم
 لږ زولے خپل احساس او خپل ضمیر یم
 لویه خدایه لویه خدایه
 پاکه خدایه پاکه خدایه

دا همه زمکه اسمان دستا کرم دے
 دشتې غرونه بیابان دستا کرم دے
 ونې بوټي او حبوان دستا کرم دے
 شه پرېشان لتا قربان دستا کرم دے
 لویه خدایه لویه خدایه
 پاکه خدایه پاکه خدایه

/7/2016

د حيا او د بقا دنيا ته ګورم
زه د نور او د رڼا دنيا ته ګورم

غوڅ د غوڅ د د ژوندون تسلسل غوڅ د د
په امېد، امېد قضا دنيا ته ګورم

چې د زمکې د مخ ور راپسې بند شو
امکان نشته، چې به بيا دنيا ته ګورم

هر يو کس په دې بازار کښې سوداې د د
چې د سود او د سودا دنيا ته ګورم

نه مې نن، نه مې پرون سترګې ږندې و د
زه پرېشان يم، د سبا دنيا ته ګورم

10/10/2016

نظم

تنهائي

ناست يم په تياره کښې ځان ته شمع بلووم
اوبښکې مې بهيږي او سينه پرې سپړووم
زړه مې راډک شوی تېر وختونه يادووم
وريت مې دې نظر او زمانې ترې دوړووم
ناست يم په تياره کښې ځان ته شمع بلووم

جګ تور دېوالونه د کچه خاورو کوټه
نشته دروازه زاړه بوجی پرې اپوټه
دلته په کړکۍ کښې د لرګي وړه ګوټکه
باد د شمع روح اخلي چې کوم طرف ته وړم
ناست يم په تياره کښې ځان ته شمع بلووم

زړه د پړيوکت لاندې ئې وچ او شنه مزي
هلته کښې کوزه پراته څه نور زاړه کودري
دلته د لرګو پنجره کښې دوه واړه تنزري
زه هم په زاړه کمبل کښې ځان راټولووم
ناست يم په تياره کښې ځان ته شمع بلووم

راشه لیر واوره زما سترې غزل
دا د شاهین د فکر وړې غزل

په نیم پلو کښې دې مخ پټ کړو رانه
اوس خو پوره مې کړه نیمگړې غزل

که شهید نه شونو غازي خو به شي
ورمه محفل ته سرپرېکړې غزل

دا لکه ښکار، د خیالونو قلمزم
اوبو راوړې، ښکاره غزل

د زړه په دشته لکه سیند پرېشانه!
د اوبو له سترگو پوره وړې غزل

15/10/2016

ما هم خپل بیاض او خپل قلم مخې ته ایښي
نیم سگرېټ مې لاس کښې نور مې سم مخې ته ایښي
غم دصنم ډېر او نور مې کم مخې ته ایښي
بس دا زخمي سر خو به په څه قلاووم
ناست يم په تیاره کښې ځان ته شمع بلووم

29/9/2016

نظم

پاک سرزمین

(پاکه خاوره)

په خپل وطن کښې به خاني هم ملنگي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

د شهیدانو د غازیانو او نیکونو وطن
دا په نړۍ کښې د روښانه تاریخونو وطن
په ښو ځوانانو به هر چا سره سیالي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

تل لوړ لوړ غرونه ئې د فکر د عظمت نیښانې
دا شنه فصلونه ئې د ناز او د نعمت نیښانې
په شنو سیندونو ئې د ژوند سره مستي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

مونږ د وطن په نامه چرې مصلحت نه کوو
وطن موکور دے په خپل کور کښې بغاوت نه کوو
وطن چې نشته څه مزه؟ چې زندگي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

دعا کووم چې پاکه خاوره دې تل ښاده اوسي
تل دې د امن فضاگانو کښې اباده اوسي
په هر لمانځه کښې به خدای ته دا زاري کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

5/10/2016

نغمه کړه پورته سرودنوازه
غوتی په باغ کښې خولگی کړه وازه

که ئې په زمکه اسمان به مومې
راشه خبر شه له دغه رازه

ای زما عقله د عشقه لړې
زما جنونه زما همرازه

زه دې مړ نه شم ته دې ژوندې ئې
ای زما مورې د ژوند اغازه

ته کرم وکړې نیاز مندي ډېره
کریمه ربه! ربه بې نیازه

د سحر باده، پرېشان منت کړې
پېغام ئې یوسه بیا تر حازه

17/10/2016

نظم

ای لمر مخیه
سحر مخیه

کلبدن
عنبر مخیه

سیم وزره
گوهر مخیه

شکر لبه
شکر مخیه

هنر وره
هنر مخیه

لتنه زار شـم
ستانه زار شـم

4/10/2016

هر وگړې مو د قام که باهر شي
دغه کاني به د لعل هسې سره زر شي

غزونې ئې که وگرې په خپل ذات کښې
دا قطره به په صفات د سمندر شي

له خبرو ناخبر دي ځنې خلک
له خبرو به خبر شي که خبر شي

چې تضاد لري هر خيز مايوسه مه شي
دغه تورې بلا شپې به روڼ سحر شي

ای پرېشانه! سترگې پورته کړه اسمان ته
چې د خيال په وسعتونو دې نظر شي

7/4/2013

دهجر شپه مې مېلمانده ده رانه ځان ورک شوم
زما په توره شپه کښې شپه ده رانه ځان ورک شوم

دومره بدرنگ نه يم مدام چې پکښې ځان گورمه
که مې په لاس کښې ائينه ده رانه ځان ورک شوم

ولې مې ځان تللې په وينه دې په بل ځان پسې
د خپله ځانه مې گيله ده رانه ځان ورک شوم

چې ځان مې نشته دې په ځان کښې زما ځان نشته
ژونده! بې ځانه که لمحې ده رانه ځان ورک شوم

د ځانځانې په دغه دور کښې زما هم پرېشان!
د زمانې غوندې قصه ده رانه ځان ورک شوم

19/10/2016

نظم

هغه وخت هغه خبره
پسرله گل گل سندرې
ماشومتوب د غم نه لرم
آ د جگړو غورگور کورم
چې رايادې شي لمبه شم
په زړه اوسوزم ايره شم

جيناکي د سيند د غاړې
سړې غوټې په بام ولاړې
ورکولې به ئې غاړې
خدای خبر چې چرته لاړې
په دې خيال شمه خفه شم
په زړه اوسوزم ايره شم

آ ټالوننه هغه بهرې
رانه کله به شي هېرې
له مې اوس په خيال کښې ځانگي
شي چې مې په زړه تېرې
بس د خوب و خيال قصه شم
په زړه اوسوزم ايره شم

څه د اوړي سړې غرمې وې
غرمې څه خولې خولې وې
اېبلې پښې به ګرځېدلو
څومره ښکلې ورځې شپې وې
څنگه نن د درد نغمه شم
په زړه اوسوزم ايره شم

2006 (شوال، ګرېن)

بې مطلع غزل

چاته مړوند، چاته شوقبر سکون
چا زخمي سر له خپل زنگون اوبخښه

د سبالار مې ځان ته اویستله
ما خو هر نن و ته پرون اوبخښه

د قتل خون ئې پما اوبخښلو
ورته مې بیا د ځیگر، خون اوبخښه

د خدای قدرت ته په سپرلي کښې ګوره
هره ذره ته ئې ژوندون اوبخښه

د اوبښکو رود په مخ ځنځیر پرېشانه!
خیال ته مې بیا نوې مضمون اوبخښه

24/10/2016

ستا د سپینو لاسو جام په ما روا شه
دا شراب شراب ماښام په ما روا شه

ګلبډنه! د ازغو څوکې سنبهال کړه
هسې نه چې انتقام په ما روا شه

رواجونه څه روا څه ناروا دي
څه امکان! چې دروبام په ما روا شه

ستا هزار فتوې، زما هزار غزلې
بده مه ګنډه، الهام په ما روا شه

د پرېشان سلام به تل په تا روا شي
ستا د سپینې خلې سلام په ما روا شه

20/10/2016

دا چې پورې په دې غرونو کښې میشته دي
د غره خلک دي، خو څومره پښتانه دي

د غره خلک دي، خو څومره پښتانه دي
دا چې پورې په دې غرونو کښې میشته دي

د بلبل فریاد به واورې په کلشن کښې
ستا زما سره یو څو قدمه تلنه دي

ځاک به مومي او که نه، ځاکي وجوده!
که لېوان به دې په سرو غوښو ماړه دي

دغه ږنگ قبر دچا در؟ دلته خدایه!
د یادونو مشالونه چې پرې مړه دي

ستا ومخ ته د پرېشان حېراني سترگې
د عجم پېغلي حجاز ته په کاته دي

27/10/2016

بېدار ســـــريه
هوښيار ســـــريه

يـــــه وســـــريه
پـــــه لار ســـــريه

کار ته مې پرېږده
ووژگار ســـــريه

د غره سره يـــــم
د ښار ســـــريه

رنځور به ته ئې
بیمار ســـــريه

زما خوښ نه ئې
مکار ســـــريه

عاشقي مـــــه کړه
د کار ســـــريه

راشه پخله شه
اویار ســـــريه

پرېشان ســـــريه!
خمار ســـــريه

25/10/2016

شېنم که گل و ته ښکلا بخښله
د سحر باد هم ورته ساه بخښله

زما له سترگو نه به خه شرمېده
خو خپل ښائست ورته حيا بخښله

بې له سودا نه مې بل سود نه کېده
خه که مې فکر ته سودا بخښله

دې اوربلکه ته تياره کښې خلکه!
دغه رڼا دکمال چا بخښله؟

دا له ازله تر اېده پرېشان!
يوې دنيا، بله دنيا بخښله

8/11/2016

باران په غره ورېده
خوک مې په زړه ورېده

په تابه خه ورېدل
زما لمبه ورېده

اسمان چې خو تنېده
دومره اونۍ ورېده

مه کړه تپوس د باران
تور ابر تله ورېده

سالو په مخ ئې پرېشان!
اوبه اوبه ورېده

27/10/201

ازاد نظم

ولې؟

چې اووینم

دا کبر چاپېره

جگ محلوته

خان راته قېد وښکاري

2016

نظم

سبا بيا	سبا بيا	سبا بيا	سبا بيا
بيا سبا	بيا سبا	بيا سبا	بيا سبا
د سحر	خه په خيال	چې سحر	ورته کړم
په رڼا	په کمال	شم بېدار	به گيلې
په خندا	په امېد	پت له مور	خود مينې
په گدا	د وصال	پت له پلار	قيصې
ښه په ناز	چې هجران	ښه په ډول	خه خواږې
او ادا	دې و بال	په سينگار	خه پستې
په دعا	په وفا	په حيا	په بيا بيا
مدعا	په رضا	باحيا	په بيا بيا
خم تر	خم تر	خم تر	خم تر
ښکلي اشنا	ښکلي اشنا	ښکلي اشنا	ښکلي اشنا

/2016

ای انسانانو!!!!

انسان خفه دے
له انسانانو
بچي يې ژاري
په اور سوزيري
شپه ورځ قتليري
يو رود روان دے
د اوبښکو وینو
آه وغان دے
د مظلومانو
انسان خفه دے
له انسانانو
////////

مرغی له خالے
بهر نه ووزي
اکثر وي کور کښې
اکثر نه ووزي
واړه بچي يې
له لوړې ومري
کور يې ويجاړ شي

د ګل د خاموشۍ نه وه د چا خاموشي زياته؟
فطرته! په څو چنده وه، زما خاموشي زياته

يو چرته به مې شپه وه، چې به شور وو په عروج کښې
هو، چرته چې جانانه وه بلها خاموشي زياته

هيڅ پوی نه شوم چې بيا څنگه تياره راغلله خدايه!
هيڅ پوی نه شوم چې بيا وه د رڼا خاموشي زياته

هو، نن خو چې وای بس لکه هوا خاموشي زياته
هو، نن خو چې بېخي وای لکه ساه خاموشي زياته

پرېشانه! جدایي خو لکه مور د خاموشۍ وه
ته ګوره د آدم او د هوا خاموشي زياته

11/11/2016

خونه تاله شه

د دې بازانو

انسان خفه دے

له انسانانو

وغره ته نه ځي

په کور کښې پروت دے

نه خو اوبه څښي

نه څه وابنه خوري

ژوند يې مرگونې

زړه يې رنځور دے

رحم خو نشته

حبوان زړه بد دے

له حبوانانو

انسان خفه دے

له انسانانو

خدای چا ناراض کړ

اور چا بدنم کړ

جنات لگيا دي

حشرات لگيا دي

ماران خوړل کا

مهيان داړل کا

ازغي چيچل کا

آب مړ کول کا

ای انسانانو!

انسان خفه دے

له انسانانو

.....

17.01.17

په دې ورايه توره ډبره نوم زما دے
ته پرې کښېنه زوروره نوم زما دے

دا جرس کښې چې غريزي لارويه!
دا بې خوفه بې خطره نوم زما دے

شېخه! دا ستا د فتوو په تور کتاب کښې
که دې خيال وي له يو سره نوم زما دے

که د شعر په حقله وايي دعوه گيريم
د دامان نه تر پيرغره نوم زما دے

نن ئې وېل چې اي پرېشانه! ستا دلاسه
دا په هره خله سندرې نوم زما دے

22.11.2016

دومره حسن ستا د سترگو په چينه کښې
سمندرې پابند اوليد په کوزه کښې

نن دوزخ ته يې روان پرون جنت وو
شېخه! دومره غټ تضاد په عقیده کښې

گمانونه د يقين سندرې وايي
زه هم اوسم په اخبره زمانه کښې

ماته پته ده چې زه به ډېر خورور شم
زه به خای نشم د ذات په دائره کښې

ستا د حسن په مندر کښې تقوی خه ده
ډک جامونه دي او پروت يم په سجده کښې

د احساس له اذيتې خپل ځان ژغوري
پرېشان پټ دے لکه شېخ خلوت کده کښې

10.11.2016

راشه زاهد! چې خيال سر پورته کړو
ستا له ځوابه خو سوال سر پورته کړو

محبوبې ستا قامت به څنگه وينم
ستاسو د کور ږنگ ديوال سر پورته کړو

زه به هم خپل جنون رااوپاروم
پيره! چې تا کښې جلال سر پورته کړو

د يوې لحظې د انتظار وعده دې
زر ځله ماته شوه کال سر پورته کړو

دا څوک په هغه بام ښکاره شوه پرېشان!
که له کوم غره نه هلال سر پورته کړو

27.11.16

کبر خو دې زده دے

خدای خبر دلبرې که په ژوند به زما هېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خندا کومې په سترگو کښې
بيا دچا مئن د زړه سودا کومې په سترگو کښې
ته په دې بيوپار کښې وائيم نوره هم ماهېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خپل خيال څنگه سندرې کړې
ژوند نغمه نغمه شي چې ته جوړه يوه سندرې کړې
پټ يمه خوشحال لاس په دعا يم چې شاعره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خواره کړې خپل زلفان څنگه
څنگه گرفتار کړې بې دلان او مئان څنگه
هسې نه وړې چې پخپل دام کښې چرته گېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې پرېشان نه مروړه يې
ته د خپل شاعر شاعر جانان نه مروړه يې
رايې د زړه کورته چرته بيا گلې د خېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

په نظام کښې زه وره شان پېمانه يم
په وسعت کښې د ورې شگې سینه يم
زه که هر څو د رڼا يوه چینه يم
د طواف په دائره کښې په سجده يم

زه گرمي د شرق رگونو کښې پېدا کړم
د منزل اتهه قدمه زر پورا کړم
د تيارې نه د رڼا قيصه رښتيا کړم
په هر لور ښکارم مدام سپينه برېښنا کړم

دا بلبل چې په سحر کښې نغمه خوان دے
له فطرته چې شبنم په گل پرېشان دے
دا زاهد چې د جمات په لور روان دے
هر وجود کښې تاباني زما د آن دے

.....

21.12.16

لمر

له مشرقه بهارونه زه راوړمه
په هر لوري سره گلونه وشيندمه
درنډا وزر خواره کړم ولونه ولونه
زه د ژوند د سبا زيرمې ، امېدونې

که هر څو يم په وجود کښې سره اورونه
دا د سرو لمبو خراب مست طوفانونه
خو په زمکه کړمه بل سپين مشالونه
لکه شمع ځان کړم ويلې غرونه غرونه

دا زما په رڼا ونې بوټي پايي
هر ځي روح له دې پړاوه ژوندون بيايي
د دنيا په دې باغونو کښې ځان پيايي
بس زما سره خو دا خويونه ښايي

تا د خيال په لاسو ونيو ماته گل
ماهم وټومبه کمځی کښې تاته گل

د وختونو موسمو نه دي بدليري
چاته لاس کښې ازغي ورکړي چاته گل

د ژوند لارې په ازغو نه ښائسته کيږي
راشه وکړه اشنا بېدياته گل

ده دنيا په ثنويت باندي ولاړه
وي رښتيا د هر ازغي وشاته گل

پسرلي شو په هر لوري سبزه زار دے
دلته گل او هلته گل هر خواته گل

راشه ښځ کړه په دې خاوره کښې تخمونه
چې زرغون شي زېر او سره سباته گل

زما کار شو کول نه دي د سرو کلو
زه پرېشان خو تل پرېرېدمه بياته گل

10.01.17

د خاكي آدم وجود

د خاكي آدم وجود کښې دا رازونه نـوراني
په هر تار کښې يې پېښلي صفتونه رحمانی

دا خبره قدرتي دا لفظونه الهامي
اوازونه غېباني کيفيتونه وجداني

دوه رڼې سترگې چينې پکښې حجم دريابي
په دماغو کښې پراته عالمونه طوفاني

پاس تر عرشه رسېدل دا په يو قدم بېخي
رازونياز د کوه طور بل خواه تخت سلېماني

دا جلال عمري دا جمال يوسفی
دغه مټې د خالد دغه توره د علي

سپين مخونه ائينې انگي سره ګلابي
نرې ملي، شونډې زلفان پرېشان حسن نسواني

5.1.17

انسان خفه دے

انسان خفه دے
 سترگې غمژنې
 له اوبښکو ډکې
 لاس يې په زنې
 په ماتمونو
 گډه په ويرونو
 خورول کيږي
 ژړول کيږي
 خفه خفه دے
 انسان خفه دے

په چارو غوڅ دے
 نور پرې تبغ پخ دے
 په گولو مړ دے
 څنگه خړ پر دے
 چرته لاش لاش دے
 چرته پرې لاس دے
 کله يې سر غوڅ
 څه دلخراش دے
 ذره ذره دے
 انسان خفه دے

روان له جنگه
 له وطن لرې
 خونه يې ږنگه
 کنډې کپرې
 واره بچي يې
 له يرې ژاړي
 مورکي شهيد
 ورک بابا غواړي
 په وير اخته دے
 انسان خفه دے

چرته زندان کښې
 د جنگ مېدان کښې
 په خوب وده مړ
 په بيابان کښې
 لاس پښې تړلي
 سترگې يې پټې
 سلگي وهينه
 له دنيا ځينه
 څه بې گناه دے
 انسان خفه دے

مړې دې راپاڅي د ژوندو په غم دې وژاړي
مړې اوبښکې دې توي کړي مړې پرېشانه! سم دې وژاړي

بيا دې روڼ سحر شي د فطرت په رنگينيو کښې
سور گلاب دې وځاندي او سپين شبنم دې وژاړي

دا د بت پرستو مايوسي هم د ستايلو ده
نور خو دوي پوهيږي نه خو خوار صنم دې وژاړي

ای د وخت قاضي! ستا د انصاف په تله سترگي دي
نه چې مظلوم بيا وژاړي غواړو گرم دې وژاړي

مونږ به يې فتوي په ځان د قتل بيا حق وگڼو
شېخ دې لږ مسکې شي او يا پټ مېهم دې وژاړي

اووايه پرېشان ته يار دې لاړو خو بيا راباشي
هسې نه ډېر وژاړي رېباره کم دې وژاړي

18.01.17

خدايه مړ کيږي
انسان دړديږي
په خپل شناخت يې
زړه ډېر بدبيږي
ځورول کيږي
ژړول کيږي
ستا کرم غواړي
وتاته ژاړي
دستا بنده دے
انسان خفه دے
.....

17.01.17

وجودونه وو په لار باندې روان وو
دوه ځانونه وو په لار باندې روان وو

عاشقان يې لکه وچ خشاک ايرې کړل
سره اوروڼه وو په لار باندې روان وو
خوب مې اوليد چې قاتله ستا وکورته
غوخ سرونه وو په لار باندې روان وو
سم بسونه وو چې دوی پکښې سواره وو
محلونه وو په لار باندې روان وو
دستائلو قامتونه وو واعظ!ه
چنارونه وو په لار باندې روان وو

د پرېشان همنوانه وو ستا يادونه
مست غمونه وو په لار باندې روان وو

7.02.17

د خدايي تصوير

دا وړې نـازکې شـونډې
دا معصـوم تـت آوازونه
په وړو نـازکو شـونډو
د ادې بابـا نومونه
دا وارۀ نـازک مخونه
دا وارۀ وارۀ لاسـونه
دا وړې د مرغـکـي پښې
دا بـي ځايـه قدمونه
دوه وړې سـترگې اى ربـه!
د مـورکى دوه جنتونه
په دې سـترگو کښې ژوندونه
په دې سـترگو کښې خوبونه
دغه لوېشت وره سـينه کښې
دا اومـۀ اومـۀ رگونه
د پيشـو معصـوم خويونه
د هوسـي پشان غوړونه
د پرېشان بابـا خبرې
بس چې ختمې په دې کړونه
که د خداى ديدار ارمان شو
د خدايي تصوير مې اوليد

23.01.17

افسانوي خیال

یوه ورځ په روڼ سحر
 تېرېدم په یو ګودر
 هغه کنده کنده لار
 هغه کانې کانې غرونه
 ټوپک لاس کښې ښکار په نیت
 وم روان په حقیقت
 یوه چېتري راسره لاس کښې
 یو دوربین مې وو په غاړه
 داسې خړه غوندې ورځ وه
 په آسمان توره وریځ وه
 چنارونه په ګډا وو
 شنو ممانو وې سندرې
 نرمه نرمه شان هوا وه
 ډېر دلرې تندرینه
 غورځېدل سپینه برېښنا وه
 خو زه بیا پخپل نیت ټینگ وم
 تلمه لار مې لندوله
 زوړ ناستې مې یادېدلو
 ما وې لږ به یاد تازه کړم

د هوسی کورته به ورشم
 مشغوله به ورسره وکړم
 بل زه هم کورته راغلې
 څه د ډېرې مودې پس يم
 د وختونو په درک يم
 د ډوډۍ په تکل ورک يم
 په دې خیال کښې ومه تلمه
 خپل نظر راځنې ورک وو
 څه یادونو وم اخیستی
 څه وختونو افسانې وې
 د خپل ځان سره اخته وم
 د ګرېوان سره اخته وم
 چې مې پښه کله تیندک شوه
 لږ په هوش شوم رابېدار شوم
 یو خواه بل خواه مې نظر کړو
 چې لږ پورې خواته ګورم
 ,, ما دغره هوسی غوښتلې
 چې د خیال په هوسی پېښ شوم ,,
 نو زار وینم چې څه وینم
 دواړه سترګې که کړم پټې
 هم نو بیا یې له ښه وینم

يوه سپوږمۍ په بام ولاړه
 دخوانۍ په بام ولاړه
 د وطن په کوه کاف کښې
 ښاپېرۍ په بام ولاړه
 کله کله په سندرو
 کله کله په خبرو
 کله يار ته دعاگانې
 کله مستې ښېرې وړانې
 د ديدن يې ارمانې ده
 په سره اور يې زندگي ده
 د نظر د سوال لمن کښې
 د دې برخه جدايې ده
 نو ما ځان کړو ناخبره
 پټ يې بل لورته روان شوم
 د هوسۍ په ښکار پښېمان شوم
 په دې وخت کښې باران راغې
 ما چټتۍ کړله راخلاصه
 ټولې ترې هم لمدې شوې
 د خوښېدلو هم خطرې شوه
 خو ما هم توکل وکړو
 په مزه مزه ورتلمه

چې لږ نور هم ورنيزدې شوم
 نو يو بوټي ته تكيه شوم
 دوه غوږونه مې څلور کړل
 دوه مې نور هم په ځان پور کړل
 وايي
 جانانه نن خو راخطا شې
 او چې لمدې خوشته دې غېږې ته درشمه
 ما وېل دومره زړگۍ مې خوره
 دا ارمان به دې پوره شي
 دا کيلې مانې دې ختمې
 دا ميئن زړه به دې سوړ شي
 په ديدن دې زړگۍ موړ شي
 د خپل خيال په لمن نغښتې
 له د ځان سره اخته وه
 د يادونو د عمرونو
 د جانان سره اخته وه
 ناگهانه مې ورټوپ کړه
 ما وې دا څه وايې څوک يې
 دواړه سترگې مې يې پټې
 څه په خپل نري څادر کړې
 وارخطا شوه بورښېدله

چې وړه سپینه خولگۍ يې
 بس ژاړا ته جوړېدله
 لويته مې ترېنه لر کړه
 ښکلې سترگې يې ښکاره کړې
 له مېرې مېرې کېدلې
 خه په سپينو سپينو گوتو
 يې خه رو رو سولولې
 چې يې اوليدم توبه شه
 سره غوتۍ په غره کښې واه شه
 ,, وې دا ته يې , دغه ته يې ,,
 په تعجب سره يې اووې
 ما وې زه يم ستا جانان يم
 ما وې زه يم ستا ارمان يم
 په جامو کښې نه ځانېدله
 په ديدن نه مړېدله
 د وصال تندي اخيستې
 له فراقه جل وهلې
 وېل يې دلته څنگه راغلې
 بيا دې څنگه اوليدمه
 ما وېل ته خو بس سپوږمۍ وړې
 پاس په بام چې ځلېدلې

ما به خود هم ته ليدلې
 دا خبرې مو کولې
 چې باران هم په شېبو شو
 د چهرې نه قيصه لاړه
 د رلي باران شورو شو
 ټول وطن اوبه اوبه شو
 فضا يخه شوه ساړه شو
 ما وې خه بس دې چې درومو
 گني زړونه خو مو نه ځي
 خو خه وکړو مجبوري شوه
 دا سيلې هم راشروي شوه
 خو لېواله د ديدن وه
 په ديدن نه مړېدله
 بس اخبر يې مجبوري شوه
 ځنگېدلې په مړو غړو
 راغله څنگ ته لاس يې راکړ
 بس روان شوو تللو تللو
 چې دکلي خواته راغلو
 ماوې بس دې رخصت راکړه
 مړې مړې اوښکې يې راتوئ شومې
 زما زړه يې هم راکړه
 هغه خپل کوره ته لاړه
 پرېشان خپل کلي ته راغلم

دا چې سپرله وغزيرې بيا
 شين څادر به وغوړيرې بيا
 بيا به دا زړې مېځانې خلاصې شي
 مست رندان به وځنگيرې بيا
 شېڅه! که يې مړه مړه درته وخنډل
 پته به دې اولگيرې بيا
 يخ شمال به اولگي نرې نرې
 يخ باران به اوريرې بيا
 امن ازادي د ژوند رنگونه دي
 ياره که څوک وپوهيرې بيا
 حق د تبسم دې هر مخ ومومي
 نه چې چرته وژايرې بيا

بيا به شي فضا ټوله خوشبو خوشبو
 هر نفس به وموسيرې بيا
 شي به رواني پېدا سيندونو کښې
 شنې ويالې به وبهيرې بيا
 بيا د شنو پټو په غاړو غاړو کښې
 شنه غانتول به وتوکيرې بيا
 شي به د وحشت گرېوان تنې تنې
 لاس به ورته ورسيرې بيا
 وريځې به د امن په وطن راشي
 لوی مولا به ورحميرې بيا
 دا چې د سپرلو سندرې اوواپي
 ځوان پرېشان به وتوانيرې بيا

د نمرود سرکشي

يوه ورځ رب اووې د مرگ وفرشتې ته
 چې دهيان كړه د عبرت ډكې قيصې ته
 ستا په كار كښې خو روحونه اخيستل دي
 د ژونديو د ځانو قبضه كول دي
 وايه رحم دې په چا دې دستا شوم؟
 چې دې روح ترې اخيستې ، زړه دې پرې سوري؟
 دې ځواب وكړ چې زړه مې ډېر پرې سوزي
 خو له حكمه ستا ، زما سر كله خوزي
 رب ترې بيا وكړ تپوس چې مگر وايه
 چې دې زړه پرې رقيق شوم هغه بڼايه
 فرښتې د مرگ تسليم كړه چې اې ربه
 يوه قيصه خوشته چې ډېره ده عجب
 يوه ورځ د سمندر اړته سښه كښې
 يوه كشتي كړله موجونو په ولقه كښې
 ستا په حكم مونږ كشتي ذرې ذرې كړه
 زندگي مو د نفوس خاورې ايرې كړه
 خو له دې چې پكښې دوه نفوس شول پاتې
 يوه مور او بل يې زوی سپېره ميراثه

كله كله خو جام پورته شي له خونده
 ساقي هر وخت خو مستي وي او نه تنده

دا ته مرگ يې او كه ژوند قيصه كړه سپينه
 چې نارې در كښې د مرگ اورمه ژونده

د دې دور د انسان غمژنې سترگې
 د دې دور وجود دل د وخت په ژرنده

دومره تنده خو مې شته چې دې تړمه
 گني اوس به دې دا ټول وچ كړمه بنده

خدای كړي مينه د انسان سره پرېشانه!
 له سل ميانو نه هم ډېره په څو چنده

دوی چې دواړه په تختۍ د مرگ سواره وو
 په ساحل له سمندره په واتۀ وو
 په نجات مې چې د دوی شو زړۀ خوشحاله
 بیا فرمان وشو له لور د لم یزاله
 چې له مور نه یې روح واخله او دا پرېږده
 دا ماشوم بچۍ یې بېرته تنه پرېږده
 ستا په امر مې روح واخیستۀ له موره
 او ماشوم بچۍ یې ژړل پۀ زوره زوره
 په دې وخت کښې چې زما په زړۀ خۀ تېر شول
 هغه هر خۀ خدایه تا وۀه برخېر شول
 ستا له حکمه روکشي شي څوک کولۍ
 د قضا فېصله ما په زړۀ منلۍ
 ما چې کوم غم برداشت کړۍ هغه وخت وو
 د ماشوم بېکسي خدایه د دۀ بخت وو
 له مې اوس د درد منظر له خیاله نه ځي
 هغه سوز مې د نظر له خیاله نه ځي

الله اووې چې اوس واوره عزرائیلۍ!
 اوس د دې ماشوم قیصه ښه له تفصیله
 ما اوبو ته حکم ورکړلو د وړلو
 چې دا یوسی وځنگل ته د سرو څکلو

چې سوسن وي او رېحان وي خوشبویي وي
 دا چې چرتۀ د خوړو اوبو چڼۍ وي
 ما نازل کړل پرې بې شمېره نعمتونه
 په دې باغ کښې د مرغو سل اوازونه
 د نسرين پۀ بسـتره د دۀ خوبونه
 بلا چرتۀ کښې خفگان مصیبتونه
 بیا مې لمر ته حکم ورکړو چې ای لمره!
 چې شغلې دې تېزې نه کړۍ شه خبره
 بیا مې اووې چې هوا رو پرې چلېږه
 وریځې ته هم تر هغې مۀ پرې ورېږه
 تندرونه د اسمان مې هم خبر کړل
 خزانونه مې بهار ته برابر کړل
 ما د پرانگۍ شیدۀ ورکړلو پرې ځوان شوو
 دا ماشوم بچې پرې هسې پهلوان شوو
 چې یې وخت شو د شیدو د پرېښودلو
 بیا مې امر کړ جنات ته په وئلو
 په اسرارو یې خبر د پاچاهۍ کړۍ
 دۀ ته ژبه هم ورزده ښه کړندی کړۍ
 ما د دۀ پرورش وکړو بې مثالۍ
 لکه څنگه چې هر کار کړم د کمالۍ
 عنايات زما په دۀ باندې بې شمېره
 بې اسبابو زما لطف مهرباني ډېره

مگر ده ناشکري وکړله مردود شوو
 عزرائيله! دا بچي لارو نمرود شوو
 ارادي يې خطرناکې شوې بل لورته
 ابراهيم خليل الله اچوي اور ته
 بس پکار ده چې د خدای د قدرتونو
 شکريه يې کړو ادا د نعمتونو
 چې له مال او له دولت او له منصبه
 مونږ مغرور او سرکش نه شو په دې ژبه
 گني هم زمونږ انجام به د نمرود شي
 دا دنيا هم اخرت به مو بې سود شي
 داسې نه چې د الله له نعمتونو
 سرکشي واخلو او راشو په جنگونو
 ورنه حشر به زمونږه خطرناک وي
 دگناه گناه عذاب به مو درېناک وي

/2/2017

سبا تک دے

نن يو دلته په بل لوري سبا تک دے
 څه چې ياره ښه وشوري سبا تک دے

نن دې يار رانه مخ نه پتوي خلقه
 نن دې ښه ښه راته گوري سبا تک دے

په اوښانو باندې کتې کوري بار دي
 خبر نه يې راشه وروري سبا تک دے

بس دې خدای دې شه په لوري سبا تک دے
 بس دې خدای مې شه په لوري سبا تک دے

که ازغي څوک د پرېشان په لار کښې کړي
 که څوک سره کلونه پلوري سبا تک دے

همت

هر يو غم ته سینه اړته لکه غرکا
گزارونو ته د وخت ځان برابرکا

ځوانمردي ځان کښې پېدا کا ای پښتونه!
د بابا شمله بیا نېغه پخپل سرکا

پېنځه گوتې هم وجود د موتي مومي
خاڅکی خاڅکی گوره هم جوړ سمندر کا

چې همت او تخلیق دواړه سره یو شي
په کېمیا به د وطن کاني سره زر کا

ژوندون ډک له کړاوونو دې پرېشانه!
د همت په خوی خپل زړه ورته د غرکا

مړه کوشش کښې چرته ده کامیابي!!!

یوه ورځ مې
خپل د پینځو میاشتو بچي (رومي)
په غېږ کښې نیولې
نیردې په سپین دیوال یې
چې خپل تن عکس ولید
هغه کوشش وکړو چې
په وړو ښکلو گوتو
خپل عکس ونیسي خو
بلا شو چرته کامیاب!!!!!!

مزل

هله ځي چې څو مزل کړو
د منزل په لوري زغل کړو
يو مقام ته ورسېږو
خپل مرام ته ورسېږو

چې مزل مزل مزل کړو
هله ځي چې څو مزل کړو

وي که غرونه دريابونه
که سيندونه طوفانونه
که هر څومره فاصلې وي
که ساړې وي که تاودې وي

بس په پاک الله توکل کړو
هله ځي چې څو مزل کړو

د ژوندي ضمير خاوند شو
چې يو متهې يو مړوند شو
چې دا بغض کينې ختمې
کړو دا ټولې لانجې ختمې

چې دا خپل وطن موکل کړو
هله ځي چې څو مزل کړو

يوه چغه د ژوندون شو
انقلاب شو يو بدلون شو
خپل حالات بدل کړو خپله
د اټک نه تر کابله

پښتانه خپلو کښې خپل کړو
هله ځي چې څو مزل کړو

خپل خوشال اېمل خان ياد کړو
اعتماد زړو کښې اباد کړو
د جمال ډېوت مړ نه شي
د جلال ډېوت خړ نه شي

شمع بله د محفل کړو
هله ځي چې څو مزل کړو

3.11.2007

وحشته!

زما په شونډو له بلا بلا سوالونه پراته
وحشته! دومره زر مې روح له وجدان مۀ تېښتوه
ما خو د وخت په سرو غرمو کښې دي ورکړې وينې
د ژوند سپرلي مې په لمبو د هجران مۀ سوزوه
زه لکه ذرد ځم د يوې څړيکې نه تر بلې څړيکې
ته مې پښو کښې زولنې د جنون مۀ شرنگاوه
پرېبرده چې زه لکه د څړيکې پشان پټ بهېرم
ته مې د اوښکو نه تصوير د لمبو مۀ جوړوه
زه د ژوندون په گرمو چغو کښې يوازې خوښ يم
وده پښتون د بې غمې د خوبه مۀ وينووه
پرېبرده چې ځم پخپله مخه خپل منزل ته ځمه
د وخت زلمی د طوفانونو څخه مۀ يروه
زه ابدالي ، ميرزالي خان يم داسې نور وگوره
پرون ياد کړې سبق دومره زر زر مۀ هېروه
پرېبرده چې زه په مسټه وينه خو جملې وليکم
بيا په تاريخ کښې د پښتون تبرقيصې وليکم

مونږه د دوران سترگې ليدلې دي
سرې مو د ارمان سترگې ليدلې دي

زه وم په ژړا او ژړېدم پکښې
بيا مې د خپل ځان سترگې ليدلې دي

باده سلا بې مې شه په سترگو کښې
تا خو د جانان سترگې ليدلې دي

نن چې د سپرلو سندرې وايو مونږ
مونږه د خزان سترگې ليدلې دي

دا چې يې وړې سترگې پرېشانې دي
دا يې د پرېشان سترگې ليدلې دي

5/2/2017

پرېبرده چې ځم پخپله مخه سمې غرونه وهم
د خپل مزل په تگ و دو مرام ته ورسېږم
زه چې د خپل بابا د تورې او قلم مېدان کښې
خپل پښتانه خپل دیوانه خیالونه اولرېږم
زه خپله چغه نن د ژوند د ویر نړۍ کتاب کښې
لکه بلبل د گل په شونډو باندې اوچېږم
هر چاله ورکړمه احساس د انسانیت د خاطر
د هر چا زړه کښې د هر چا په درد کښې اوخوږېږم
لکه شپېلۍ په خیالیستان کښې د خپل سوز وگداز
شور شم په خپلې ورکې مینې پسې اونړېږم
غږ اوکړم زه د مورې مورې هر موره وینه کړم
د بابا غږ سره د هر بابا زړه اوسوزېږم
دا چې وطن په هره لار راتوکېدلې ازغې
د دې ازغو په څوکو زه لکه گل اوغوړېږم
د شعور څاڅکې د خپل قام په زوړ کتاب پرېوځم
د ویر نړۍ کښې د تاریخ یو نوی باب پرېوځم

د خپل همت په ژوندي خیال کړم راژوندي قامونه
د ژوندي فکر په جامه کښې ورته ساه اوبابنم
د قام د هر زلمي د زړه نه مایوسي لرې کړم
د امېدونو د سحر ورته رڼا اوبابنم
دا د باروتو په لوگو د وطن سوې تصویر
د شنو باغونو د سپرلو ورته ښکلا اوبابنم
د وطن نجونو د نظر نه ورکه شوې مینه
د سور سالد تصور خوب ورته بیا اوبابنم
د نوي ژوند د تبسم نه ناخبره ځانگې
د ژوند په ښاخ د موسېدو ورته نڅا اوبابنم
لمر د مزدورو یتیمانو په سر اور بل کړم
زه ورته سیوري د خپل سر لکه بابا اوبابنم
پښتونستان خو د اېشیا د وجود زړه باله شي
پرېشان! پښتون ته به خبر دغه وینا اوبابنم
تاریخور قام یو پاتې نه یو خو همت پکار دے
خپله کښې یو مټي کېده دي محبت پکار دے

د مولانه عبدالقادر خټک په کلام زما تضمین

نابودي د خزان راغله د گلشن په گردون هسې
لکه یار ستمگري کا په داخل د لړمون هسې

دا خوزه دستا په عشق کښې په دوه رنگه څرگندېرم
گني ښه دي په ظاهر کښې درون هسې بیرون هسې
دا د ښکلیو ناداني ده چې غرور کا پخپل حسن
چې ئې خط په مخ زرغون شي د ښائست دے افسون هسې
وعده مة وکړې دلبره چې یوځل پرې بیا څوک خوار شي
خوب د سترگو مې تاله شو د زړگي مې سکون هسې
لکه څنگه چې دے ورځې نن د شپې لمن نیولے
د خوښۍ دے د غمونو سره یاره تړون هسې
د سبا په طمع ناسته په نیمگړې سبا نشته
لکه نن په تېرېدو دے پرون تېر وو پرون هسې

ستا وشعر ته ئې شعر اووې په پښتو عبدالقادره!
په پیرغر کښې هم پیدا شو دا دې بل یو پښتون هسې

10/1/17

چې بې سببه مې قلم پورته کړو
له ډېر کرکه مې قلم پورته کړو

خود د مکتب خاوند خلاف د قلم
له دې مکتبه مې قلم پورته کړو

لارې ومے نورې د اظهـار دپـاره
د شعر په ژبه مې قلم پورته کړو

د چا تقلید ته مې اونه کتلو
له خپل قالبه مې قلم پورته کړو

خدای دې زما مطلب پورا کړي پرېشان!
چې بې مطلبه مې قلم پورته کړو

23/12/16

ولې ته مایه دې قصه آشنا حېران پرېږدې
دا زه او ته خولکه ځان یو چې ته ځان پرېږدې

څنډې دې لمدو زلفو ته ورکړو بیا محل ته لاړې
خپل خوار مټن په نیمه شپه کښې په باران پرېږدې

خواهش مې وو چې یوسم یار ته نن دگلو امېل
خوار شې غربته ته په زړه باندې ارمان پرېږدې

زما جانانه ته به مالکه جانان پرېږدې
وطن جانان دې ته چې خپل وطن جانان پرېږدې

په دې به خوښ وم چې خپل حسن په پلو کښې پټ کړم
که په دې خوښ ئې چې پرېشان ځان ته حېران پرېږدې

21/1/17

تر یو جهان ئې ګوره بل جهان دې هسې لوی
دا ځکه چې بې شکه د ده شان دې هسې لوی

په دې نظام کښې شته دي د قامت لوی وجودونه
په زمکه لکه مونږ ته چې اسمان دې هسې لوی

ژوندون ددې دنیا خو لکه ډېرې شپې او ورځې
د ژوند هغه دنیا کښې خو یو آن دې هسې لوی

ازل نه تر ابد د آدم نه تر دې دمه
د خدای تر تصویره دا داستان دې هسې لوی

کارونه دي د عقل یه د ډېر جنون پرېشانه!
انسان چې څومره رسي تر خپل ځان دې هسې لوی

24/1/17

چې طلب ئې کوي دا حق د هغو دئ
د جمال کور د جمال د لېونو دئ

د ژوند مست سمندر بل چرته بهیږي
دا دنیا خود مرگ کور د مېلمنو دئ

که هر څو ئې ده کوڅه د ځلو ډکه
د دلبر کور ته مزل په سرو ازغو دئ

ستا پرده کولو ډېرې پردې لږ کړې
ښکاره مه شه که دې مخ پټ په پردو دئ

له نظره سبر کال مه یرېږه یاره
پرېشان کړې تاته کړد سپلنو دئ

2017

په نرگس پسې بیماره لونگینه
ای زما زړگي څه څواره لونگینه

سم ځنگېر مه په لاره لونگینه
ستا د سترگو له څمکه لونگینه

خبر نه ئې ای زما یاره شېږینه
لاس اخیستي مې له کاره لونگینه

یارانه راسره وکه غمړنګه
زندګي مې شوه بې یاره لونگینه

جولي ډکه ئې د ځلو نه ځلرنګه
پرېشان راغی له ځلزاره لونگینه

2017

مرگي خو حق دے چې مرگونہ نه وے
ژوندون بخیل وے چې قتلونه نه وے

دغه لاسونه په نکريزو سره وے
په وینو سره دغه لاسونه نه وے

تورسری ښکلے په خالونو ښکاري
پرې دا د ظلم پرهارونه نه وے

دا مرغی خو د الله ثنا کړي
مات ئې ښکاري دا وزرونه نه وے

د هر ژوندي په غم پرېشان دے پرېشان!
چې ئې نیمگړي ارمانونه نه وے

2017

ای وایه تر اوو آسمانو بهر سمندر
بهېرې روان چرته یې بهې سره سمندر

ته نه هیڅ بهر د یوې ذرې تر سڼي کله
هر خو د تصور ځنې بهر سمندر

دستا په سینه کیږي مزلونه د پېړیو
د خپل وجود په تال کښې ای ژوره سمندر

ته مسته رواني ئې په جهان کښې د نورو
ته نه ئې په کوزه کښې سمندر سمندر

پرېشان دې لاهو کړے نن د کف په سمندر کښې
د دغه کفیت نه ناخبره سمندر

21/5/17

راځی چې بېرته انسانیت معراج ته ورسوو
لکه باچا ئې چې خپل تخت و تاج ته ورسوو

په دین کښې شته د هرې نوې خطا خپله سزا
نه چې مونږ هر ګناه زاړه رواج ته ورسوو

د خپل ، پردې د بڼه او بد سترګو ته اونه ګورو
خپل خبر ښېګړه مونږ غریب محتاج ته ورسوو

ای نړیوالو بس راځی چې په یوه خله شو ورته
په زور د امن د جنگ راج تاراج ته ورسوو

پرېشانه! مونږه د قاتل په باب غندنه وکړو
د مقتول غبر د نړۍ هر سماج ته ورسوو

د خیال مانۍ دې چې نسکورې نه شي
ور د توبې انسانه! پورې نه شي

د دولتونو ورییه نفسیه زما
له وجود دا لمبې درپورې نه شي

دا زه او ته چې پکښې مست ګرځېږو
د دې ګلشن علامې نورې نه شي

ترهغې زلفې به ئې غوړې نه شي
ترڅو چې دا څنې ئې سپورې نه شي

په رڼا ورځ میدان ته راشه اشنا
په تورو شپو پرېشانه! تورې نه شي

شېخ ته!!!!!!

شېخه دا ستا د خلوت د جنتونو قيصې
دغه د حورو د غلمانو د خوبونو قيصې
دا د خيالي جنت د شرابو د سيندونو قيصې
محض ستا د زړه د خوشحالي دو دپاره ښې دي
خو!!!!!!

خو د جلوت د ژوندانه په سره ميدان کښې
د انسان د هستۍ د زوال او ظلمتونو قيصې
او د معصومو شونډو د ژړا
د تورسريو د بېوسي او فريادونو قيصې
ستانه ستا د خيال جنت
ولې نه کړو هېر توبه!!!!!!!!!!!!!!!!!!

2017

ما چې سم گرانه دستا محبت کړې
هر ستم ته مې ژړا د منت کړې

راز د مينې مې رښتيا چې پټ ساتلې
که اقرار د محبت مې جوت کړې

که هر خوييم د خلوت په اندرون کښې
تماشه مې د بېرون د جلوت کړې

ما خو تش لتانه ست کړې دې ښکليه!
ما چې کله هم دستا خخه ست کړې

دا کوم باد دې اي پرېشانه! رااااوتې
چې مشال د محبت ئې دې تټ کړې

2017

بيا مغني چې په نغمه د سحر لاس کړ
خوړمن زړه مې په ثناده د لبر لاس کړ

د حرم پيران بيا رقص جمعيت کا
د وحدت اثر ئې بيا په ځيگر لاس کړ
نوي څه دي دا زما په سره جنون کښې
په شکر و دې د شونډو خوگر لاس کړ
ما په دومره بېدردي وو کله څښلي
تا پرې شېخه نن زمانه بهتر لاس کړ
ستا د خيال په سيند مې کله زړه اوبه څښي
ساقی ما د يار د عشق په بحر لاس کړ
دا چې بړند دې شول بانه ته څه پوهېږي
تورو سترگو دې اشنا په خنجر لاس کړ

بلبلانو په گلشن کښې نغمې بس کړې
خوان پرېشان چې په نغمه د هنر لاس کړ

/8/2017

راشه ملاجانه! د جنت قيصه يو خواته کا
غور دې د دې دور د انسان ځورو ژراته کا

وېش د غريبانو د حقونو درته گران شولو
پاخه ای غټ خېټيه! خو نیم ځانته او څه ماته کا

ما سره دې ژبه د نن کړې وه په سرو شونډو
خله مې د نن راکړه د سبا قيصې سبا ته کا

دا زمانه کله د رازونو جهان پېژني
سر دې سلامت شه چې خلوت قيصې بېديا ته کا

راشه ای پرېشانه! چې جوت راز درته اوښاييم
غم د عقبا واخله د دنيا کارونه شاته کا

2017

زه خپله نشه لرم زه سرې سترگې پښتون يمه
تورې سترگې هم لرم هم شنې سترگې پښتون يمه

ما ډېر څه زده کړي دي د وخت د ناکړدو څخه
نن سبا يو دوه څلور زه درې سترگې پښتون يمه

يو خوا مې جمال ګوره او بل خوا مې جلال ګوره
ښکلې يم ښاغلي يم او مې سترگې پښتون يمه

دا خو بلل شوی يم زه په پردو څلو باندې
بد بد راته مه ګوره زه ښې سترگې پښتون يمه

زه پرېشان محسود يمه ، زه محسود پښتون يمه
زه که بدل شوی زاړې سترگې پښتون يمه

20/9/17

اشنا مونږ په کړو لارو هم سم کوو منزل
همېش روان روان وو ځکه کم کوو منزل

يو څوک د حسن لمر راته د بام څخه راګوري
ته څه د لارې مله! مونږه کم کوو منزل

مونږ ستا په شاني شېخه چرته هسکه غړی وړې شو
چې څم وڅمار نشته ځکه څم کوو منزل

همته! منزلونه په منزل باندې لنډيږي
منزل قدم قدم دے که قدم کوو منزل

د دور د انسان غمژنو سترگو کښې پرېشانه!
غمژن غمژن له درېد لکه نم کوو منزل

10/9/17

روماني غزل

سره ښکله ځواني دې د لیدو سره جوړیږي
ځوان ځوان انگي دې د کتو سره جوړیږي

هر څوک ه جانان مې د شپېتو شو خو جانان دې
نه به وایم دا چې د ویشو سره جوړیږي

څاڅکي د کښین دې د بانو نه څاڅېدلې
غوندې منډه خلې دې د غوړو سره جوړیږي

یه پښتنې تا چې له ساړې چینې راوړې دې
ډک منگې دې واخلمه د څکو سره جوړیږي

دا چې ما پرېشان درته په لاسو کښې نیولي دي
دا د خیال گلونه دې کمڅو سره جوړیږي

26/9/17

چې نه په ټول وو نه په ټله پوره
نن هغه څوک شول سل په سله پوره

د الله ذات دې تل تر ټله پوره
غریب انسان دې چرته کله پوره

هر یو تعمیر غواړي همت لالیږه!
نه به شي چرته هېڅ پخپله پوره

چې د ازغو لښکرې تاو شوې درنه
اوس په رښتیا شوم زېړه کله پوره

د کلي خلک وو ټول غوړ پرېشان ته
خوار شي غزله! ته شوې خله پوره

24/9/17

کلام

حضرت سلطان باهو

(فارسي)

منظوم ترجمه

پښتو

پرېشان محسود

ببازی عشق میبازم دل و جان را فدا سازم
بدم منصور می نازم خود را فدا سازم

عجب وقتیست ای یارانو اگر باشید غمخواران
شوید آگاه دلداران که من خود را فدا سازم

بزلف یار دل بستم به بستن دل چنان مستم
دو عالم رفت از دستم کنون خود را فدا سازم

ز درد دل چنان خستم زجان هم دست خود شتم
کنون از درد دل گفتم که من خود را فدا سازم

فدا سازم وگر باری سر خود را بیدلاری
چه خوش باشد نکوکاری که من خود را فدا سازم

زه د عشق په سر بازی کښې د خپل ځان ځنې تېرېږم
د منصور غوندې په عشق کښې پخپل ځان باندې نازېږم

دا لمحہ څه عجیبه ده ، که څه یی ای یارانو
شئ خبر په دې خبره د خپل ځان ځنې تېرېږم

زما زړه د یار د زلفو اسیری کښې هسې مست دے
لاس وینځلي له عالمه د خپل ځان ځنې تېرېږم

زه د زړه له درده هسې زخمی شوم چې اوس مرمه
اوس د زړه و درد ته وایم د خپل ځان ځنې تېرېږم

د دلدار په در کښې بیا یوځل خپل سر قربانوومه
خومره ښه به دغه کار وي د خپل ځان ځنې تېرېږم

2/1/17

کلام

علامه اقبال

(فارسی)

از دیر مغان آیم بی گردش صهبا مست
در منزل لا بـودم از بـاده الا مست

دانم که نگاه او ظرف همه کس بیند
کرد است مرا ساقی از عشوه و ایما مست

وقت است که بگشایم میخانه رومی باز
پیران حرم دیدم در صحن کلیسا مست

ایں کار حکیمی نیست دامان کلیمی گیر
صد بنده ساحل مست یک بنده دریا مست

از حرف دلاویزش اسرار حرم پیدا
دی کافر که دیدم در وادی بطخا مست

سینا است که فاران است؟ یا رب چه مقام است ایں
هر ذره خاک من چشمه است تماشا مست

منظوم ترجمه پښتو پرېشان محسود

زه له مغان راغلم په تلاش ددې صهبا کښې مست
وم د لا منزل کښې په شرابو د الا کښې مست

پېژنم چې هغه هم د هر یو چا ظرف پېژنی
زه که خپل ساقی کړمه په ناز او په ادا کښې مست

وخت دې مېخانه چې د رومی دوباره خلاصه شی
ما پیران لیدلی د حرم په کلیسا کښې مست

کار د عقل نه دې د رهبر لمنه ونیسه
سل کسان په غاړه د ساحل یو په دریا کښې مست

نن ئې پیدا کیري له خبرو د حرم قیصې
هغه د پرون منکر په وادی بطحا کښې مست

دا سینا فاران ده؟ که ای ربه کوم مقام دې دا
ټول وجود مې سترگې دې دستا په تماشا کښې مست

دا خو بس دنيا ده چې سپرله شي خزانونه شي
 كله روڼ سحر شي كله ړنگ تور ماښامونه شي
 كور كښې دچا شمع دچا خونه سره اوورونه شي
 څوك شي د پستۍ په رو دچا لوړ مزلونه شي
 لار د عقل واخلي څوك مجنون پرې گرېوانونه شي
 څوك شي د امېد غلام د چا پوره خوبونه شي
 چاته گوهر خاورې چاته خاورې سره لالونه شي
 څوك معذور پېدا شي تر خپل ځان ئې طوافونه شي
 دلته د غريب په سر هم خاورې انبارونه شي
 بس دغه نظام كښې څه خبرې څه رازونه شي

دا خو بس دنيا ده ، يوه ورځ به انقلاب راشي
 صورته اسرافيل به په ښه حكم په شتاب راشي
 غرونه به وړې شي په هر څه به تور سېلاب راشي
 هيڅ امكان به نه وي چې په زمكه بيا شېب راشي
 ورځ كښې د محشر ورځ به د هر چا حساب راشي
 وخت به د مولا سره د سوال او د ځواب راشي
 برخه كښې جنت د چا په حق كښې به عذاب راشي
 څوك به خوش قسمت څوك به بد بخت خانه خراب راشي
 مونږ له شفاعت له به نبی اکرم جناب راشي
 ژوند به سمندر شي كه صدۍ لكه حباب راشي

23/12/16

دنيا او قسمت

دا خو بس دنيا ده چې څوك كورته او څوك گورته ځي
 څوك د زمكې تل څوك د اسمان په لمن پورته ځي

دا خو بس دنيا ده ، څوك په بره پاس اسمان ته ځي
 څوك د سمندر سڼه كښې څوك مېنځ د طوفان ته ځي
 څوك لكه مجنون خپرې گرېوان و بيا بان ته ځي
 څوك د مريخ لار واخلي او څوك سپوږمۍ جانان ته ځي
 څوك تش كهنډراتو او څوك ښكلي گلستان ته ځي
 څوك په خوب اوده پراته او څوك سر د كاروان ته ځي
 څوك پوله پټي ته څوك سحر وختي دكان ته ځي
 څوك د مرگ تختۍ ته د جلاد سره زندان ته ځي
 څوك د رب په لوري او څوك غېږې د شېطان ته ځي
 گل په لاس كښې واخلي څوك ټوپك مرگ انسان ته ځي

والو ته کونترې په هـوا کښې
خلاصې کړې وزرې په هـوا کښې

مرگ به درېسې تر آسمان ورسې
واغونډې که زغړې په هـوا کښې

راغللو په زمکه پښې ئې کېښودې
ووئې کړې خبرې په هـوا کښې

امن او سـپـر لـې جوړه راغلی دي
اووایه سندرې په هـوا کښې

لاړمه پرېشانه! مسافر شومو
لاړم لـرې لـرې په هـوا کښې

13.11.17

نن ئې پېمان د پېمانې کړم دے
ځکه مې نیت د مېخانې کړم دے

دلته که تنگ کړم رباب دے خدایه!
هلتـه آواز هم تـوراني کړم دے

پوره تحریر د سر په وینو سور دے
پرې اثر خپلې سرنامې کړم دے

کـړم د تنـزري آوازونه ځکه
چې مې ارمان د ویرانې کړم دے

که کائنات ته وم په ځیر پرېشانه!
ما تصـور د حېراني کړم دے

12.11.17

چې د فطرت په رنگینۍ وکښې يم
زه د حېرت په رنگینۍ وکښې يم

ای د وحدت د فلسفې یقینه!
که د کثرت په رنگینۍ وکښې يم

د کائنات په تصور کښې خدایه!
ستا د قدرت په رنگینۍ وکښې يم

په یوه بوټي کښې همه رنگونه
د دې قدرت په رنگینۍ وکښې يم

خدایه پرېشان له خپله عقله باغي
ستا د وسعت په رنگینۍ وکښې يم

بې زړه طبیب ته مې زخمونه د ښودلو نه دي
هو دې غریب ته دا حالونه د وئیلو نه دي

په هر صورت ئې ځان ته هره ناروا روا کړه
د شېخ خبرې دي که هر څو د منلو نه دي

دا کوم خویونه چې جانانه ته پرې فخر کوم
زما پښتون ضمیر کښې هرگز د ستائیلو نه دي

رنگین گلونه په فطرت کښې تش گلونه نه دي
دا د جمال سیوري د هر چا د لیدلو نه دي

د خدای په ګونګ مخلوق د رحم پېمانه پرېشانه!
او که پما شي د دوی غوښې د خوړلو نه دي

((لنډ شعرونه))

د روښاني فکر خاوند

(پير روښان)

په سماع او په سرود يې رندان مست وو
د خواږې مينې په درود يې رندان مست وو
د روښان د روښاني فکر عرفان وو
چې له ذوقه په دې دود يې رندان مست وو

شاعر د هوا لاس

خـــومره حســـاس يــــم
هــــمـــه حــــواس يــــم
دا چـــې شـــاعر يــــم
د هــــوا لاس يــــم

دوه شعرونه

ځان ملنگ کړه په کوڅه کښې د شاهانو
ملنگ هېڅ شه په دربار د ملنگانو
چې حصول يې تل د سپين مخ د رڼا کړو
سرې لمبې شوم په نصيب د پتنگانو

او بيا ما بنام شو ساقی
مست دې خيام شو ساقی

په ما دې پام شه ساقی
په ما مې پام شو ساقی

هله چې کړنگ وهي جام
صبر تمام شو ساقی

د ستا به کام شي ساقی
زموږ ناکام شو ساقی

پرېشان باچا شو د خیال
خیال ئې غلام شو ساقی

سترگې

ستا سترگې مې په سترگو کښې نن سترگې سترگې کيږي
دا ځکه مې جانانه سترگې غبرگې غبرگې کيږي
لشې لشې نشه مې په رگونو کښې بهيږي
بانه مې نن د چا په زړه کښې درگې درگې کيږي

لېونې خیال

دا یار راغلو په مخه که ټول نور راغې په مخه
یو خوب وینم په وینه کوه طور راغې په مخه
د رنگ او د رڼا په مخ یې وکړم غزونې
دا خیال مې لېونې لکه منصور راغې په مخه

دوه شعرونه

چې وچا لره مې زړه په صبر شین شي
هغه څوک د بل د زړه په تخت نشین شي
په وجود یې لکه باز د جگو غرونو
ای بچیه که دې فکر د شاهین شي

مجبور احساس

په کومه مخه د حالاتو زور اخیستې یمه
د خړو خاورو د جذباتو زور اخیستې یمه
چغې وهم خواي پرېشانه وزر نه غزوم
د چا د گل مخ احساساتو زور اخیستې یمه

دوه شعرونه

نن یې زمونږ په مخکښې دواړه سترگې پټې شولې
هغه، چې مونږ ته به یې ټول عمر ښودلې لارې
مونږ د طلب او د مطلب په لارو نه څو پرېشان!
زمونږه لارې د خلوص ډکې سپېڅلې لارې

د هجر شپې

سترگه ډکې شي له اوبو په ژړا شي
ستمونه دې جانانه چې سپواشي
ستا د یو نظر لیدو په طمع طمع
څه د هجر بلا تورې شپې رڼا شي

دوه شعرونه

تللي پلونه په پۀ دې لار د قافلې دي
دغه پلونه د سردار د قافلې دي
نۀ منزل ورته معلوم وي او نۀ لاره
داسې خلک مو سالار د قافلې دي

د يارانو ياد

چې خواږۀ خواږۀ ياران د چا جدا شي
د محفل شمع به خۀ د چا رڼا شي
د فراق بې واره وار مې وار خطا دے
هر يو وار مې هر يو وار ته وار خطا شي
خۀ پۀ ياد کښې د خواږو خواږو يارانو
د خيالونو دنيا لارۀ شي فنا شي

کيله

ياره بس د خپل قسمت نه مې کيله
کويه ستا خوځښتي مينه راسره ده
د زړگي تاوده زخمو نه پرې خاتمۀ
د قلم ژبه مې بيا پۀ وينو سره ده

د جذباتو حادثې

دا زما د تخيل د راز چپې دي
دا زما د تخيل د بام قيصې دي
ای زاهده ستا نه هسې وار خطا دے
دا خو هسې د جذباتو حادثې دي

ژوند

عجيبۀ د تـرپ ژوندون دے
د بـانـو د رپ ژوندون دے
د ازغـو پـۀ لار مـزل دے
د تـرپ تـرپ ژوندون دے

ميئن

ميئن لکه شب گرد پۀ توره شپه چې شب گردې کا
خۀ نیاز دے چې خپل داغ يې د سڼې شب افروزي کا
نیاز نشته که ميئن ته پۀ لاس ور نۀ شي زلفينې
پتنګ کوره پۀ شمع بې پروا جانگدازي کا

قطعه

په صورت ښکلیه ښائسته ده سمن رویه
په سیرت توره بلا ده دل سنگینه
یوه ورځ به مې زړه وچوي ای پرېشانه!
خدای چې راکړو ډېر ارمان او ډېره مینه

شاعر ته

راځي چې د بل لوري دا تراشلي ملغري
ته بیا څه ګوتې شمېرې په کلام پسې شاعره
نغمې دې له ازله په سرشت کښې زېږدلی
که بله بهانه کړې په الهام پسې شاعره

د نقیب په مرګ

ته شوم د دې خاورو او که ستا شوم دغه خاوره
پوی نه شوم خو بار شولې د خاورو سره خاوره
ولې مرور وو دا ځاکي وجود له خاورو
چا کړلې د خاورو سره دلته پخله خاوره

د جمال مېخانه

وايه څومره رنډي وکړم د جمال د مېخانې نه
نن په مونږ نوازش شوم د جلال د مېخانې نه
ما د زړه وینې ورکړي د احساس له برکته
دا مستي زما په شعر کښې د خپل خیال د مېخانې نه

درې شعرونه

چې نه مې سوال نه مې توبه قبلېږي
دا کوم ګناه مې د ځوانۍ ژپوي
سینه خالي زما د غم نه نه ده
څوک خو به وي چې مې زړه ګر ژپوي
د چا کمه محسوسوم په شدت
پرېشانه! ما که پسرلې ژپوي

د زړه خاږو

لکه پېغله په شباب کښې شي اېساره
یه نغمه لکه رباب کښې شي اېساره
نن زما د زړه خاږو هسې مزل کا
په دې نوي تګ به ما نوم پامل کا

اذیت

لکه بلبل کړم ریاضت د ژړا
کړم بیا په اوبکو عبادت د ژړا
وخت خه په داسې اذیت کښې پرېښوم
ماله یې رانه کړو فرصت د ژړا

دوه شعرونه

تورې زلفې یې د سپین مخ نمائش کا
د قمر په دود په وریخ کښې زبائش کا
ښاپېری دې وي تل خوانه ای پرېشانه!
چې د ښکلو ښاپېریو افزائش کا

درې شعرونه

مطرب چې مست تار د ستار غبروي
ماسره پټ مړور یار غبروي
وخت د ژوندون په ژبه خله لگوي
دوه یاران خومره په رفتار غبروي
مضبوطوي مې د جذباتو ایمان
عشق مې پرېشانه! خه په جار غبروي

هلال

د شاعر په ښکلو سترگو کښې مثال یې
ستا له سپینې کوکۍ زار شمه مثال یې
ما بغېر له درده خه دي محسوس کړي
زه خوشحال ومه اشنا چې ته خوشحال یې
د پرېشان د خیال اسمان په تا رنگین دے
ته زما د ژوند د ورکې لار هلال یې

د غره ګلاب

هېر دې کړو لمه څنگه د زړه ګلاب
سترګې دې دلبره په ماسته ګلاب
ته مې تل په لارو کښې ازغي شینده
زه به دې کرمه تل په وره ګلاب
دغه نزاکت دغه شوخي او رنگ
ښکلی قدرتي لکه د غره ګلاب

تکل

ما خو په شگو کښې ژوندون کړے دے
په صحراګانو کښې مې یون کړے دے
زه خود وخت غرمو سبزلے یمه
نه مې آرام نه مې سکون کړے دے
ما خود خپل ځان تکل نه دے کړے
تل مې اشنا دستا لتون کړے دے

دوه شعرونه

توره ته کړم ، ډهال دې زه کړم
وېال ته ، جنجال دې زه کړم
خدای دې مل شي ستا په نېکې
کمال ته شوم ، مال دې زه کړم

یار

راروان چې شي لــه ورايــه
په همزولــو کښې نمايــه
قدو قامت به ئې خه ستايم
له چنار ئې اوږده سايه
يار دې بنـکـلـه دې پرېشانه!
په هزار صفت ئې ستايم

هغه څه دي؟

په يوگل کښې چې عيان دي هغه څه دي؟
دبلبل په خلې بيان دي هغه څه دي؟

داچې پټ ښکاره جوت دي په باطن کښې
په ظاهر کښې چې پنځان دي هغه څه دي؟

د انسان ژړا

يو خو وا د اســان ژړا
بل خوا د جنــت ســودا
يو خواتــه رنــا تياره
بل خواتــه تياره رنــا

دوه شعرونه

که محبت مې درسره پيدا شي
لږ د ژوندون به مې اسره پيدا شي
زخم د زړه چيرم چې سوز پيدا شي
له سوزه تکه سره نغمه پيدا شي

د غاړې هار

د غاړې هار ته هار د غاړې راوړم
ځمه وغړه ته سره گلونه شني ممانې راوړم
پخپله هم لکه د زانې هسې زنه لري
جانان ته خوند ورکوي زانې ورته زانې راوړم

پرېشان که څو په ژوند د زړه رازونه پټ وساتي
رنځور ګلونه به يې بيا هم په مزار ولاړ وي

يو شعر:

ناخبره ښه يې داسې خبر مه شي
په خبرو به دې سر شي که خبر شي

يو شعر:

له خبرو ناخبر دي ځنې خلک
په خبرو به خبر شي ، که خبر شي

يو شعر:

زه ګوهر يم پخپل راز کښې
زه مشکې غوندې يم

يو شعر:

ما خو سر د خپله سره اوچت نه دے
تور پما باندے جانانه چې د بام ږدے

يو شعر:

په ګلشن کښې د مرغيو شور ما شور وي
د بلبل په نعره سوز ، نعره خبر ، کا

يو شعر:

چې په خانه د زړې ګي اور اولګي
په مېخانه دې ساقې اور اولګي

درې شعرونه

ستا په کتو چې ګلې نه ورمه
په سرو ګولو به بلې څه ورمه
ته دې مړه نشې چې ښېرې مې وکړے
دې تا په ځای دې ګلې زه ورمه
مړه په فرياد فرياد کښې نه شوم پرېشان!
که شومه چې غلې به ښه ورمه

د حسن خيال

پرېږده چې ستا د حسن خيال مې تر عدنه يوسي
چې فريبسته مې د جنون روح له بدنه يوسي
دا ازلي مئن دي دا ئې کله باک نه کښي
ستا له محفله که هر څو تار تار لمنه يوسي

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English